

Sygnatura akt II AKa 285/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2016 roku

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Witold Franckiewicz

Sędziowie: SA Cezariusz Baćkowski (spr.)

SA Edward Stelmasik

Protokolant: Aldona Zięta

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej Pawła Juszcza

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2016 roku

sprawy **W. K. (1)**

oskarżonego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk w związku z 12 kk i art. 65 § 1 kk

A. B.

oskarżonego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z 12 kk i art. 64 § 1 kk i art. 65 § 1 kk

A. K. (1)

oskarżonego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z 12 kk i art. 64 § 1 kk i art. 65 § 1 kk

D. K. (1)

oskarżonego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z 12 kk i art. 64 § 1 kk i art. 65 § 1 kk

R. M. (1)

oskarżonego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 12 kk

A. P.

oskarżonej z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk

Z. S. (1)

oskarżonego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z 12 kk i art. 64 § 1 kk i art. 65 § 1 kk

M. Z. (1)

oskarżonego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 65 kk w związku z art. 12 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonych A. B., A. K. (1), W. K. (1), D. K. (1), R. M. (1), Z. S. (1) i M. Z. (1) oraz apelacji prokuratora wniesionej w stosunku do wszystkich oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu

z dnia 31 marca 2016 roku, sygn. akt III K 73/15

I. z mienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego W. K. (1) :

- w punkcie 1 części rozstrzygającej w ten sposób, że z opisu czy nu przypisanego eliminuje słowa : „ oraz wprowadzaniu do obrotu” a słowa: „ nie mniejszej niż 2500 gram” i „ nie mniejszej niż 22.500 złotych” zastępuje odpowiednio słowami : „ 5000 gram” i „ 45000 złotych” i podwyższa do 44955 złotych orzeczony na podstawie art. 45 § 1 k.k. przepadek korzyści majątkowej,

- w punkcie 4 części rozstrzygającej w ten sposób, że uchyla orzeczony tam na podstawie art. 45 § 1 k.k . przepadek korzyści majątkowej;

II. uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonych: R. M. (1) w całości, A. K. (1) w zakresie czynu z art. 56 ust. 3 u stawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk, art. 64 § 1 kk i w zw. z art. 65 § 1 kk opisanego w punkcie VIII części wstępnej (punkt 10 części rozstrzygającej) zaskarżonego wyroku, D. K. (1) w zakresie czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i art. 64 § 1 kk i art. 65 § 1 kk opisanego w punkcie X części wstępnej (punkt 12 części rozstrzygającej) zaskarżonego wyroku i w tej części sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Głubczycach, stwierdzając jednocześnie, że kara łączna orzeczona wobec oskarżonego D. K. (1) w punkcie 14 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku utraciła moc ;

III. uchyla zawarte w punkcie 29 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku orzeczenie o zwolnieniu oskarżonych W. K. (1), A. B. i D. K. (1) od kosztów procesu i w tym zakresie przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Opolu ;

IV. w pozostałej części utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonych: W. K. (1), A. B., D. K. (1), A. K. (1) i utrzymuje w mocy tenże wyrok wobec oskarżonych: A. P., Z. S. (2) iewskiego, M. Z. (1);

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat M. F. 600 złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu udzielonej w postępowaniu odwoławczym oskarżon emu A. K. (1) oraz 138 złotych zw rotu podatku od towarów i usług;

VI. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata R. F. 600 złotych tytułem kosztó w nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu udzielonej w postępowaniu odwoławczym oskarżon emu Z. S. (1) oraz 138 złotych zwrotu podatku od towarów i usług, nadto 167,16 złotych tytułem zwrotu kosztów dojazdu ;

VII. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz A. P. 600 złotych tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udziel onej w postępowaniu odwoławczym;

VIII. zasądza na rzecz Skarbu Państwa tytułem kosztów sądowych postępowania odwoławczego od oskarżonych:

- **W. K. (1) 904,65 zł,**
- **A. B. 463,10 zł,**
- **A. K. (1) 919,55 zł,**
- **D. K. (1) 61,55 zł, w tym 60 zł opłaty za obie instancje,**
- **Z. S. (1) 1506,71 zł,**
- **M. Z. (1) 423,10 zł**

i stwierdza, że koszty procesu w zakresie nieuwzględnionej apelacji prokuratora ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Na podstawie art. 457 § 2 k.p.k. uzasadnienie ograniczono do oskarżonych: A. P., R. M. (1), W. K. (1), A. K. (2), Z. S. (1), M. Z. (1), A. K. (1) w zakresie czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk, art. 64 § 1 kk i w zw. z art. 65 § 1 kk opisanego w punkcie VIII części wstępnej (punkt 10 części rozstrzygającej) zaskarżonego wyroku oraz A. B. co do orzeczenia o kosztach procesu.

W. K. (1) został oskarżony o to, że:

I. w okresie od grudnia 2012 r. do maja 2013 roku w G. i innych miejscowościach na terenie Polski, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z M. J. (1) i R. K., wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie oraz wprowadzaniu do obrotu znacznej ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, w łącznej ilości nie mniejszej niż 6.000 gram, o łącznej wartości nie mniejszej niż 54.000 złotych, którą nabył w trakcie 10 transakcji od D. K. (1) i A. P., w ten sposób, iż:

- a) sprzedał, za pośrednictwem M. J. (1), M. Z. (1) i Z. S. (1) nie mniej niż 1.600 gram amfetaminy, za kwotę nie mniej niż 24.000 złotych,
- b) sprzedał, za pośrednictwem M. J. (1), R. M. (1) i M. Z. (1) nie mniej niż 500 gram amfetaminy, za kwotę nie mniej niż 7.500 złotych,
- c) sprzedał, za pośrednictwem M. J. (1), M. K. (1) nie mniej niż 400 gram amfetaminy, za kwotę nie mniej niż 6.000 złotych,
- d) sprzedał, za pośrednictwem M. J. (1), R. G. (1) nie mniej niż 550 gram amfetaminy, za kwotę nie mniej niż 8.250 złotych,
- e) sprzedał, za pośrednictwem R. K., M. Z. (1) i Z. S. (1) nie mniej niż 800 gram amfetaminy, za kwotę nie mniej niż 12.000 złotych,
- f) sprzedał i udzielił, za pośrednictwem M. J. (1), S. B. nie mniej niż 100 gram amfetaminy, za kwotę nie mniej niż 1.500 złotych, a pozostałą ilość amfetaminy sprzedał, za pośrednictwem M. J. (1), nieustalonym osobom, a z w/w przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 i z art. 59 ust. 1 i art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 12 kk i art. 65 § 1 kk

II. w okresie kwietnia – maja 2013 r., działając wbrew przepisom ustawy, dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia środków odurzających w postaci marihuany, w ilości co najmniej 2 gram o wartości 60 zł, w ten sposób, że po uprzednim nabyciu w nieustalonym miejscu na terenie Holandii od nieustalonej osoby, przewiózł ją na terytorium

Rzeczypospolitej Polskiej do miejscowości G., gdzie za pośrednictwem M. J. (1), udzielił nieodpłatnie A. B., przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi,

tj. o czyn z art. 55 ust. 2 ustawy i art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 11§2 kk

III. w okresie od końca grudnia 2012 r. do połowy stycznia 2013 r. w G. ul. (...), bez wymaganego pozwolenia, posiadał broń palną w postaci pistoletu (...) mod. (...) kal. (...) o nr (...), pistolet bocznego zapłonu (...) mod. (...) P. kal. (...) mm K, samodziłowo przerobiony z broni gazowej na broń palną, uszkodzony rewolwer bocznego zapłonu (...) M.. B. 9 kal. (...), samodziłowo przerobiony z rewolweru alarmowego na broń palną, pistolet rozdzielnego ładowania kal. (...) mm powstały z elementów pistoletu pneumatycznego nieustalonego wzoru kal. (...) mm, istotne elementy broni palnej w postaci samodziłowo wytworzonej lufy o wymiarach zewnętrznych odpowiadających wymiarom lufy pistoletu (...) mod. (...), a także amunicję do broni palnej: 41 naboji sportowych kal. (...) mm (...) R., 20 naboji pistoletowych kal. (...) mm wz. M., 1 nabój pistoletowy kal. (...) mm wz. (...), 1 nabój pistoletowy kal. (...) mm (...), 3 samodziłowo wytworzone naboje kal. około (...) mm, 4 łuski od rozcalonych naboji sportowych kal. (...) mm (...) R., a wskazane przedmioty należały do jego syna A. K. (1), które następnie przekazał M. J. (1) celem ich dalszego ukrycia, tj. o czyn z art. 263 § 2 kk

IV. w okresie od dnia 04 stycznia 2013 r. do października 2013 r. w G. – województwo (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przekazał M. M. (1) kwotę 5.000 (pięć tysięcy) złotych, pochodzącą z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego – brania udziału w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci 5.000 gram amfetaminy, polecając mu wpłacenie tej kwoty na rachunek bankowy o numerze (...) w Banku (...)/G., prowadzony na dane osobowe M. M. (1), które to czynności mogły udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie przestępczego pochodzenia tych pieniędzy i miejsca ich umieszczenia, ich wykrycie, zajęcie lub orzeczenie przepadku, tj. o przestępstwo z art. 299 § 1 kk

M. A. została oskarżona o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk

A. B. zarzucono, iż

VI. w okresie od kwietnia 2013 roku do maja 2013 roku w G. i R., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i porozumieniu z M. A., uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 600 gram wartości rynkowej nie mniejszej niż 6.000 złotych w ten sposób, iż sprzedał wskazane narkotyki w trakcie dwóch transakcji M. J. (1) celem dalszego ich wprowadzenia do obrotu, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwa podobne, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Raciborzu sygn. akt II K 383/07 z dnia 05.07.2007 r., obejmującym skazania m.in. za przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, którą odbywał w okresach od dnia 27.10.2006 r. do dnia 05.07.2007 r. oraz od dnia 20.04.2008 r. do dnia 11.02.2010 r., a z przestępstwa tego uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i art. 64 § 1 kk i art. 65§1 kk

VII. w okresie kwietnia – maja 2013 r. w G. i R., działając wbrew przepisom ustawy, posiadał środki odurzające w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 2 gramy wartości rynkowej nie mniejszej niż 60 złotych, które nabył nieodpłatnie od W. K. (1) za pośrednictwem M. J. (1), a w/w czyn stanowi wypadek mniejszej wagi, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwa podobne, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Raciborzu sygn. akt II K 383/07 z dnia 05.07.2007 r., obejmującym skazania m.in. za przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, którą odbywał w okresach od dnia 27.10.2006 r. do dnia 05.07.2007 r. oraz od dnia 20.04.2008 r. do dnia 11.02.2010 r., tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk

A. K. (1) zarzucano, że:

VIII. w okresie od połowy 2010 roku do 17 listopada 2012 roku w G. i K., woj. (...), i innych miejscowościach na terenie Polski, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości łącznej nie mniejszej niż 72.000 gram w ten sposób, iż nabywał w/w substancje psychotropowe od D. K. (1), w partiach po około 300 gram, za łączną kwotę 576.000 złotych, a następnie zbywał je innym osobom w celu dalszej dystrybucji, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, a czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwa podobne, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Głubczycach sygn. akt V K 70/05 z dnia 29.04.2005 r., obejmującym m.in. wyroki skazujące za czyny z art. 45 ust. 2 oraz art. 46 ust. 2 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, którą odbywał w okresie od 28.06.2006 r. do 01.02.2007 r., tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk art. 64 § 1 kk i w zw. z art. 65 § 1 kk,

IX. w nieustalonym okresie do dnia 19.11.2012 r. w mieszkaniu w G. przy ulicy (...) posiadał broń palną w postaci pistoletu (...) mod. (...) kal. (...) o nr (...), pistolet boczno zapłonu (...) mod. (...) P. kal. (...) mm K, samodiałowo przerobiony z broni gazowej na broń palną, uszkodzony rewolwer boczno zapłonu (...) M.. B. 9 kal. (...), samodiałowo przerobiony z rewolweru alarmowego na broń palną, pistolet rozdzielno ładowania kal. (...) mm powstały z elementów pistoletu pneumatycznego nieustalonego wzoru kal. 4,5 mm, istotne elementy broni palnej w postaci samodiałowo wytworzonej lufy o wymiarach zewnętrznych odpowiadających wymiarom lufy pistoletu (...) mod. (...), a także amunicję do broni palnej: 41 naboje sportowych kal. (...) mm (...) R., 20 naboje pistoletowych kal. (...) mm wz. M., 1 nabój pistoletowy kal. (...) mm wz. (...), 1 nabój pistoletowy kal. (...) mm (...), 3 samodiałowo wytworzone naboje kal. około (...) mm, 4 łuski od rozczalonych naboje sportowych kal. (...) mm (...) R., nie mając wymaganego zezwolenia na posiadanie broni palnej i amunicji, tj. o czyn z art. 263 § 2 kk

D. K. (1) został oskarżony o to, że:

X. w okresie od połowy 2010 roku do 19 listopada 2012 roku oraz od połowy grudnia 2012 r. do kwietnia 2013 roku w B. i B. woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości łącznej nie mniejszej niż 77.000 gram w ten sposób, iż:

- w okresie od połowy 2010 roku do 19 listopada 2012 roku sprzedał A. K. (1), w trakcie kilkudziesięciu transakcji, amfetaminę w partiach po około 300 gram każda, w łącznej ilości nie mniejszej niż 72.000 gramów, za łączną kwotę 576.000 złotych,

- w okresie od grudnia 2012 r. do kwietnia 2013 roku, wspólnie i w porozumieniu z A. P., sprzedał W. K. (1) i M. J. (1), w trakcie nie mniej niż 10 transakcji, amfetaminę w partiach po 500 gram każda, w łącznej ilości nie mniejszej niż 5.000 gram, za łączną kwotę 45.000 złotych, celem dalszego wprowadzenia jej do obrotu, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwa podobne, orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Kędzierzynie – Koźlu sygn. akt II K 96/08 z dnia 05.11.2008 r., obejmującym wyroki skazujące m.in. za przestępstwa z art. 45 ust. 1, art. 46 ust. 3 i art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 24.04.1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, którą odbywał w okresach od dnia 30.06.2005 r. do 01.07.2005 r., od dnia 11.12.2007 r. do dnia 21.08.2008 r. oraz od dnia 21.04.2009 r. do dnia 01.12.2009 r., jak również kary orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Kędzierzynie – Koźlu sygn. akt II K 252/07 z dnia 28.07.2008r., obejmującym skazania za przestępstwa z art. 286 § 1 kk, art. 297 § 1 kk i inne, popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, którą odbywał w okresie od dnia 21.08.2008 r. do dnia 21.04.2009 r., a z w/w przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i art. 64 § 1 kk i art. 65 § 1 kk

XI. w dniu 08 kwietnia 2014 r. w B. przy ul. (...), woj. (...), działając wbrew przepisom ustawy, posiadał substancję psychotropową w postaci amfetaminy w ilości 0,321 grama, a zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po

odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwa podobne, orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Kędzierzynie – Koźlu sygn. akt II K 96/08 z dnia 05.11.2008 r., obejmującym wyroki skazujące m.in. za przestępstwa z art. 45 ust. 1, art. 46 ust. 3 i art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 24.04.1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, którą odbywał w okresach od dnia 30.06.2005 r. do 01.07.2005 r., od dnia 11.12.2007 r. do dnia 21.08.2008 r. oraz od dnia 21.04.2009 r. do dnia 01.12.2009 r., jak również kary orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Kędzierzynie – Koźlu sygn. akt II K 252/07 z dnia 28.07.2008 r., obejmującym skazania za przestępstwa z art. 286 § 1 kk, art. 297 § 1 kk i inne, popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, którą odbywał w okresie od dnia 21.08.2008 r. do dnia 21.04.2009 r., przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, tj. o czyn z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 §1 kk

R. M. (1) zarzucono, iż:

XII w okresie od grudnia 2012 r. do kwietnia 2013 roku w G., woj. (...), i innych miejscowościach na terenie Polski, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i porozumieniu z M. Z. (1), uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 500 gramów w ten sposób, iż wraz z M. Z. (1) nabywał tą substancję od M. J. (1) za kwotę nie mniej niż 7.500 złotych, celem dalszego jej udzielania innym osobom, tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.,

XIII w dniu 23 lipca 2014 roku w B. nr (...), woj. (...) w pomieszczeniach mieszkalnych, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z A. O. uprawiał 16 krzewów konopi innych niż włókniste, tj. o przestępstwo z art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

XIV w dniu 23 lipca 2014 roku w B. Nr (...), woj. (...) w pomieszczeniach mieszkalnych i w samochodzie marki V. (...) o nr rej. (...), działając wbrew przepisom ustawy, posiadał znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o łącznie wadze 68,39 grama brutto (59,88 grama netto) o wartości rynkowej około 900 zł, tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

A. O. został oskarżony o przestępstwo z art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

A. P. zarzucono, że:

XVI w okresie od połowy grudnia 2012 r. do kwietnia 2013 roku w B. i B., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z D. K. (1), wbrew przepisom ustawy, uczestniczyła w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, w ilości łącznej nie mniejszej niż 5.000 gram, które sprzedała za łączną kwotę 45.000 zł, w trakcie nie mniej niż 10 transakcji w ilości po 500 gram każda, M. J. (1) i W. K. (1) celem dalszego wprowadzenia ich do obrotu, a z przestępstwa tego uczyniła sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku w zw. z art. 12 kk i art. 65§1 kk

Z. S. (1) zarzucono, iż:

XVII w okresie od grudnia 2012 r. do maja 2013 roku w G., woj. (...), i innych miejscowościach na terenie Polski, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i porozumieniu z M. Z. (1), wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 2.100 gram za kwotę 31.500 złotych w ten sposób, iż wraz z M. Z. (1) odbierał tą substancję od W. K. (1) za pośrednictwem M. J. (1), celem dalszego jej udzielania innym osobom, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwa podobne, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Głubczycach sygn. akt II K 508/09 z dnia 02.03.2010 r. m.in. za przestępstwa z art. 59 ust. 1 i art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i in. K.k., popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, którą odbywał w okresach od 10.06.2009 r. do 08.12.2009

r. oraz od 26.08.2010 r. do 28.06.2011 r., a z przestępstwa tego uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk, art. 64 § 1 K.k. i art. 65 § 1 K.k.

M. Z. (1) został oskarżony o to, że:

XVIII w okresie od grudnia 2012 r. do maja 2013 roku w G., woj. (...), i innych miejscowościach na terenie Polski, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i porozumieniu ze Z. S. (1) i R. M. (1), uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 2900 gram wartości rynkowej nie mniejszej niż 43.500 złotych w ten sposób, iż kupował tą amfetaminę, wraz ze Z. S. (1), od W. K. (1) za pośrednictwem M. J. (1) w ilości 2.100 gram za kwotę 31.500 złotych, oraz od R. K., wraz z R. M. (1), w ilości 800 gram za kwotę 12.000 złotych, celem dalszego jej obrotu, a z przestępstwa tego uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

XIX w dniu 28.10.2013 r. w B., ul. (...), woj. (...), pow. (...), działając wbrew przepisom ustawy, posiadał środki odurzające w postaci marihuany w ilości 0,635 grama wartości rynkowej nie mniejszej niż 19 złotych, oraz substancję psychotropową w postaci amfetaminy w ilości 6,424 grama wartości rynkowej nie mniejszej niż 192 złote,

tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

na podstawie art. 4 § 1 kk oraz Kodeksu Karnego w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015r.

Sąd Okręgowy w Opolu wyrokiem z dnia 31 marca 2016 r. sygn.. akt III K 7/15

1. uznał oskarżonego **W. K. (1)** za winnego tego, że w okresie od grudnia 2012 r. do maja 2013 roku w G. i innych miejscowościach na terenie Polski, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z M. J. (1), wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie oraz wprowadzaniu do obrotu znacznej ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, w łącznej ilości nie mniejszej niż 2.500 gram, o łącznej wartości nie mniejszej niż 22.500 złotych, a z w/w przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, a także we wspomnianym okresie w swoim mieszkaniu przy ulicy (...) w G. w celu osiągnięcia korzyści osobistej nieodpłatnie udzielił S. B. nie mniej niż 5 gram amfetaminy tj. przestępstwa z art. 56 ust. 3 i art. 65 §1 kk, art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 65 §1 kk wymierza mu karę 2 (dwóch) lat i 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych po 25 złotych (dwadzieścia pięć) stawka, a na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł wobec niego przepadek korzyści majątkowej w kwocie 22.500 złotych (dwadzieścia dwa tysiące pięćset złotych);

2. uznał oskarżonego W. K. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 55 ust. 2 ustawy i art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności;

3. uniewinnił oskarżonego W. K. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku, kosztami w tej części obciążając Skarb Państwa;

4. uznał oskarżonego W. K. (1) za winnego tego, że w okresie od dnia 4 stycznia 2013r. do października 2013r. w G. – województwo (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wpłacił na rachunek bankowy o numerze (...), prowadzony w Banku (...)/G., na dane osobowe M. M. (1) kwotę 5.000 złotych, pochodzącą z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego – brania udziału w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci nie mniej niż 2.500 gram amfetaminy, które to czynności mogły udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie przestępczego pochodzenia tych pieniędzy i miejsca ich umieszczenia, ich wykrycie, zajęcie lub orzeczenie przepadku

tj. przestępstwa z art. 299 § 1 kk i za to na podstawie art. 299 § 1 kk wymierzył mu karę 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł wobec niego przepadek korzyści majątkowej w kwocie 5.000 złotych (pięć tysięcy złotych);

5. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk za wyżej wymienione a zbiegające się przestępstwa wymierzył oskarżonemu W. K. (1) karę łączną 2 (dwóch) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności z zaliczeniem na jej poczet okresu zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 28.10.2013r. do dnia 8.04.2014r.

6. uznał oskarżoną **M. A.** za winną popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w pkt V części wstępnej wyroku, stanowiącego występki z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył jej karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, wykonanie której na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 ust. 1 kk warunkowo zawiesił na okres próby lat 3 (trzech) oraz karę grzywny w wymiarze 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych po 10 złotych (dziesięć) stawka;

7. uznał oskarżonego **A. B.** za winnego tego, że w okresie od kwietnia 2013 roku do maja 2013 roku w G. i R., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i porozumieniu z M. A., uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 600 gram wartości rynkowej nie mniejszej niż 6.000 złotych w ten sposób, iż sprzedał wskazane narkotyki w trakcie dwóch transakcji M. J. (1) celem dalszego ich wprowadzenia do obrotu, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwa podobne, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Raciborzu sygn. akt II K 383/07 z dnia 05.07.2007 r., obejmującym skazania m.in. za przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, którą odbywał w okresach od dnia 27.10.2006r. do dnia 05.07.2007r. oraz od dnia 20.04.2008 r. do dnia 11.02.2010r., tj. przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności karę grzywny w wymiarze 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych po 10 złotych (dziesięć) stawka, a na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł wobec niego przepadek korzyści majątkowej w kwocie 6.000 złotych (sześć tysięcy złotych);

8. uznał oskarżonego A. B. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt VII części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

9. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk za wyżej wymienione a zbiegające się przestępstwa wymierzył oskarżonemu A. B. karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności z zaliczeniem na jej poczet okresu zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 28.10.2013r. do dnia 17.02.2014r.;

10. uniewinnił oskarżonego **A. K. (1)** od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt VIII części wstępnej wyroku, kosztami w tej części obciążając Skarb Państwa;

11. uznał oskarżonego A. K. (1) za winnego tego, że w nieustalonym okresie do dnia 19.11.2012 r. w mieszkaniu w G. przy ulicy (...) posiadał broń palną w postaci pistoletu (...) mod. (...) kal. (...) o nr (...), pistolet boczny zapłonu (...) mod. (...) P. kal.(...) mm K, samodzielowo przerobiony z broni gazowej na broń palną, uszkodzony rewolwer boczny zapłonu (...) M.. B. 9 kal. (...), samodzielowo przerobiony z rewolweru alarmowego na broń palną, pistolet rozdzielny ładowania kal. (...) mm powstały z elementów pistoletu pneumatycznego nieustalonego wzoru kal. 4,5 mm, istotne elementy broni palnej w postaci samodzielowo wytworzonej lufy o wymiarach zewnętrznych odpowiadających wymiarom lufy pistoletu (...) mod. (...), a także amunicję do broni palnej: 41 naboju sportowych kal. (...) mm (...) R., 20 naboju pistoletowych kal. (...) mm wz. M., 1 nabój pistoletowy kal. (...) mm wz. (...), 1 nabój pistoletowy kal. (...) mm (...), 3 samodzielowo wytworzone naboje kal. około (...) mm, nie mając wymaganego

zezwolenia na posiadanie broni palnej i amunicji, tj. przestępstwa z art. 263 § 2 kk i za to na podstawie art. 263 § 2 kk wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 44 § 1 kk orzekł przepadek w/w przedmiotów;

12. uznał oskarżonego **D. K. (1)** za winnego tego, że w okresie od połowy grudnia 2012r. do kwietnia 2013 roku w B. i B. woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ten sposób, iż sprzedał ją W. K. (1) i M. J. (1), w trakcie nie mniej niż 5 transakcji w łącznej ilości nie mniejszej niż 2.500 gram, za łączną kwotę 22.500 złotych, celem dalszego wprowadzenia jej do obrotu, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwa podobne, orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Kędzierzynie – Koźlu sygn. akt II K 96/08 z dnia 05.11.2008 r., obejmującym wyroki skazujące m.in. za przestępstwa z art. 45 ust. 1, art. 46 ust. 3 i art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 24.04.1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, którą odbywał w okresach od dnia 30.06.2005 r. do 01.07.2005 r., od dnia 11.12.2007 r. do dnia 21.08.2008 r. oraz od dnia 21.04.2009 r. do dnia 01.12.2009 r., jak również kary orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Kędzierzynie – Koźlu sygn. akt II K 252/07 z dnia 28.07.2008 r., obejmującym skazania za przestępstwa z art. 286 § 1 kk, art. 297 § 1 kk i inne, popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, którą odbywał w okresie od dnia 21.08.2008 r. do dnia 21.04.2009 r., a z w/w przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i art. 64 § 1 kk i art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk wymierza mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych po 50 złotych (pięćdziesiąt złotych) stawka, a na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł wobec niego przepadek korzyści majątkowej w kwocie 22.500 złotych (dwadzieścia dwa tysiące pięćset złotych);

13. uznał oskarżonego D. K. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt XI części wstępnej wyroku, stanowiącego występki z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64§1 kk i za to na podstawie art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

14. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk za wyżej wymienione a zbiegające się przestępstwa wymierzył oskarżonemu D. K. (1) karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności z zaliczeniem na jej poczet okresu zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 8.04.2014r. do dnia 2.07.2014r.;

15. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec oskarżonego D. K. (1) przepadek amfetaminy o łącznej wadze 0,321 gram;

16. uznał oskarżonego **R. M. (1)** za winnego tego, że w okresie od grudnia 2012 r. do kwietnia 2013 roku w G., woj. (...), i innych miejscowościach na terenie Polski, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i porozumieniu z M. Z. (1), uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 400 gramów w ten sposób, iż wraz z M. Z. (1) nabywał tą substancję od M. J. (1) za kwotę nie mniej niż 6.000 złotych, celem dalszego jej udzielania innym osobom, tj. przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w grzywny w wymiarze 60 (sześćdziesiąt) stawek dziennych po 10 złotych (dziesięć złotych) stawka, a na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł wobec niego przepadek korzyści majątkowej w kwocie 6.000 złotych (sześć tysięcy złotych);

17. uznał oskarżonego R. M. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt XIII części wstępnej wyroku, stanowiącego przestępstwo z art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

18. uznał oskarżonego **R. M. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt XIV części wstępnej wyroku, stanowiącego występki z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

19. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk za wyżej wymienione a zbiegające się przestępstwa wymierzył oskarżonemu **R. M. (1)** karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności z zaliczeniem na jej poczet okresu zatrzymania od dnia 23.07.2014r. do 24.07.2014r.

20. na podstawie art. 70 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec oskarżonego **R. M. (1)** przepadek 16 krzewów konopi innych niż włókniste oraz amfetaminy o łącznej wadze 59,88 grama netto;

21. uznał oskarżonego **A. O.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt XV części wstępnej wyroku, stanowiącego występki z art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności, wykonanie której na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 ust. 1 kk warunkowo zawiesił na okres próby lat 2 (dwóch), a na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary zaliczył mu zatrzymanie od 23.07.2014r. do 24.07.2014r.; a na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek 16 krzewów konopi innych niż włókniste;

22. uniewinnił oskarżoną **A. P.** od popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w pkt XVI części wstępnej wyroku, kosztami w tej części obciążając Skarb Państwa;

23. uznał oskarżonego **Z. S. (1)** za winnego tego, że w okresie od grudnia 2012r. do maja 2013 roku w G., woj. (...), i innych miejscowościach na terenie Polski, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 850 gram za kwotę 12.750 złotych w ten sposób, iż odbierał tę substancję od **W. K. (1)** za pośrednictwem **M. J. (1)**, celem dalszego jej udzielania innym osobom, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwa podobne, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Głubczycach sygn. akt II K 508/09 z dnia 02.03.2010 r. m.in. za przestępstwa z art. 59 ust. 1 i art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i in. k.k., popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, którą odbywał w okresach od 10.06.2009 r. do 08.12.2009 r. oraz od 26.08.2010 r. do 28.06.2011 r., a z przestępstwa tego uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk, art. 64 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych po 10 złotych (dziesięć złotych) stawka, a na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł wobec niego przepadek korzyści majątkowej w kwocie 12.750 złotych (dwanaście tysięcy siedemset pięćdziesiąt złotych);

24. uznał oskarżonego **M. Z. (1)** za winnego tego, że w okresie od grudnia 2012 r. do maja 2013 roku w G., woj. (...), i innych miejscowościach na terenie Polski, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i porozumieniu z **R. M. (1)**, uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 400 gram w ten sposób, iż wraz z **R. M. (1)** nabywał tę substancję od **M. J. (1)** za kwotę nie mniej niż 6.000 złotych celem dalszego jej udzielania innym osobom, tj. przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12kk i za to podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w grzywny w wymiarze 60 (sześćdziesiąt) stawek dziennych po 10 złotych (dziesięć złotych) stawka, a na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł wobec niego przepadek korzyści majątkowej w kwocie 6.000 złotych (sześć tysięcy złotych);

25. uznał oskarżonego M. Z. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt XIX części wstępnej wyroku, stanowiącego występki z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

26. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk za wyżej wymienione a zbiegające się przestępstwa wymierzył oskarżonemu M. Z. (1) karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności z zaliczeniem na jej poczet okresu zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 28.10.2013r. do 23.04.2014r.;

27. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec oskarżonego M. Z. (1) przepadek marihuany w ilości 0,635 grama oraz amfetaminy w ilości 6,424 grama;

28. na podstawie art. 29 ust 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokat M. F. z Kancelarii Adwokackiej w O. oraz adwokata R. F. z Kancelarii Adwokackiej w O. kwoty po 1771,20 zł (jeden tysiąc siedemset siedemdziesiąt jeden złotych 20/100) dla każdego z nich tytułem udzielonej oskarżonemu A. K. (1) i Z. S. (1), a nieopłaconej obrony z urzędu, w tym podatek VAT;

29. na podstawie art. 626 § 1 kpk, art. 624 § 1 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 2, 3 i 4 oraz art. 3 ust. 1 i 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonych od obowiązku zwrotu przypadających na nich na części kosztów procesu, które poniesie Skarb Państwa, obciążając ich opłatami sądowymi:

- W. K. (1) - w kwocie 900 złotych (dziewięćset złotych 00/100);
- M. A. - w kwocie 460 złotych (czteryście sześćdziesiąt złotych 00/100);
- A. B. - w kwocie 460 złotych (czteryście sześćdziesiąt złotych 00/100);
- A. K. (1) - w kwocie 180 złotych (sto osiemdziesiąt złotych 00/100);
- D. K. (1) - w kwocie 1900 złotych (jeden tysiąc dziewięćset złotych 00/100);
- R. M. (1) - w kwocie 420 złotych (czteryście dwadzieścia złotych 00/100);
- A. O. - w kwocie 120 złotych (sto dwadzieścia złotych 00/100);
- Z. S. (1) - w kwocie 600 złotych (sześćset złotych 00/100);
- M. Z. (1) - w kwocie 420 złotych (czteryście dwadzieścia złotych 00/100).

Apelacje od tego wyroku wnieśli prokurator i oskarżeni : W. K. (1), A. K. (1), D. K. (1), R. M. (1), Z. S. (1) oraz M. Z. (1) za pośrednictwem obrońców.

Prokurator zaskarżył wyrok na niekorzyść oskarżonych :

- W. K. (1) co do winy w zakresie czynu przypisanego w punkcie 1 części rozstrzygającej i 3 części wstępnej zaskarżonego wyroku i odnośnie rozstrzygnięcia o kosztach procesu,
- A. K. (1) co do winy w zakresie czynu opisanego w punkcie VIII części wstępnej zaskarżonego wyroku,
- A. B. w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu,
- D. K. (1) co do winy w zakresie czynu przypisanego w punkcie 12 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku i odnośnie rozstrzygnięcia o kosztach procesu,
- R. M. (1) co do winy w zakresie czynu przypisanego w punkcie 16 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku,

- A. P. co do winy w zakresie czynu opisanego w punkcie XVI części wstępnej zaskarżonego wyroku,
- Z. S. (1) co do winy w zakresie czynu przypisanego w punkcie 23 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku,
- M. Z. (1) co do winy w zakresie czynu przypisanego w punkcie 24 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, i zarzucił:

I. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych przez Sąd za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku wynikający z wybiórczej oceny wiarygodności i mocy dowodowej zeznań M. J. (1) (w postępowaniu przygotowawczym występującej w charakterze podejrzanej), polegającej na dawaniu wiary temu świadkowi tylko w tym zakresie, gdy jej zeznania pokrywały się z wyjaśnieniami oskarżonych, która to ocena kolidowała z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, co skutkowało niezasadnymi uniewinnieniami oskarżonych: W. K. (1) – od zarzutu popełnienia czynu opisanego w punkcie III. części wstępnej (za art. 263 § 2 k.k.), A. K. (1) – od zarzutu popełnienia czynu oznaczonego w punkcie VIII. części wstępnej wyroku (z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i in. k.k.), A. P. – od zarzutu popełnienia czynu oznaczonego w punkcie XVI części wstępnej wyroku (z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i in. k.k. a także istotnymi zmianami co do ilości narkotyków podlegających obrotowi przez n/n oskarżonych w opisach przypisanych im czynów (w stosunku do ilości przyjętych w zarzutach aktu oskarżenia – sformułowanych głównie na podstawie wiarygodnych zeznań M. J. (1)): W. K. (1) (w odniesieniu do czynu przypisanego mu w punkcie I. części dyspozytywnej wyroku – z art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 1 i in. Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i in.), D. K. (1) (w zakresie czynu przypisanego mu w punkcie 12. części dyspozytywnej wyroku – z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29.07.2-005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i in.), R. M. (1) (w zakresie czynu przypisanego mu w punkcie 16. części dyspozytywnej wyroku – z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.), Z. S. (1) (w zakresie czynu przypisanego mu w punkcie 23. części dyspozytywnej wyroku – z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., art. 64 § 1 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.), M. Z. (1) (w zakresie czynu przypisanego mu w punkcie 24. części dyspozytywnej wyroku – z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.), podczas gdy prawidłowa ocena najważniejszego dowodu w sprawie – zeznań M. J. (1) (k.54-55,57-61,247,442-445,464-465,594-640 – wraz z załączonym wydrukiem dialogu na F., 673-675,678-680,722-723,726-727,731-732,871-872,876,879-880,906-921,954,1203,1205-1206,1210-1212,1217,1602-1603,21 w połączeniu z innymi, korespondującymi z tymi zeznaniami dowodami a to w szczególności dopuszczonymi przez Sąd (k. 3343) materiałami z kontroli operacyjnej krypt. (...) i (...) wskazuje na pełną wiarygodność wersji konsekwentnie przedstawionej przez M. J. (1), a przez to na sprawstwo wymienionych oskarżonych co do czynów, od popełnienia których zostali uniewinnieni, a także na faktyczne ilości narkotyków, w obrocie którymi uczestniczyli,

II. obrazę przepisów postępowania, a to art. 182 § 1 kodeksu postępowania karnego, mogącą mieć wpływ na treść wyroku, poprzez bezzasadne przyjęcie przez Sąd, iż uprawnienie świadka R. K. do odmowy składania zeznań rozciąga się także na zeznania tego świadka dotyczące oskarżonych M. Z. (1) i Z. S. (1), nie będących osobami dlań najbliższymi, co skutkowało bezzasadnym odstępniem przez Sąd od przesłuchania tego świadka w zakresie wymienionych osób po jego oświadczeniu, że zamierza skorzystać z prawa do odmowy składania zeznań (k. 3205), następnie bezzasadnym oddaleniem przez Sąd (k. 3208, 3352) wniosków prokuratora o dopuszczenie dowodu z zeznań tego świadka na okoliczności nie dotyczące osób jemu najbliższych, a to odnośnie udzielenia przez R. K. substancji psychotropowej w postaci amfetaminy M. Z. (1) i Z. S. (1) (k. 3263), oraz brakiem w przeprowadzonym przez Sąd postępowaniu dowodowym istotnych zeznań tego świadka w zakresie, w jakim nie przysługiwało mu rzeczony praw i błędnymi (zaniżonymi) ustaleniemi co do ilości amfetaminy, w obrocie której brali udział M. Z. (1) i Z. S. (1), podczas gdy prawidłowa interpretacja art. 182 § 1 k.p.k. wskazuje, iż przewidziane tam uprawnienie R. K. nie odnosiło się do jego zeznań w tej części, gdzie wyjaśniał o udzieleniu amfetaminy wymienionym osobom,

III. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych przez Sąd I instancji za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku, polegający na przyjęciu, iż nie jest możliwe „sprawiedliwe” ustalenie wysokości kosztów postępowania, którymi winni zostać obciążeni oskarżeni, i wynikające stąd zwolnienie wszystkich oskarżonych od

obowiązku zwrotu przypadających na nich części kosztów procesu, podczas gdy w odniesieniu do oskarżonych: W. K. (1), A. B. i D. K. (1) nie było ku temu żadnych podstaw po myśli art. 624 § 1 k.p.k.

Prokurator wniósł :

I. o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej:

- uniewinnienia W. K. (1) od zarzutu popełnienia czynu oznaczonego w punkcie III części wstępnej – z art. 263 § 2 k.k.

- uniewinnienia A. K. (1) od zarzutu popełnienia czynu oznaczonego w punkcie VIII części wstępnej wyroku - z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., art. 64 § 1 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.

- uniewinnienia A. P. od zarzutu popełnienia czynu oznaczonego w punkcie XVI części wstępnej wyroku – z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Okręgowemu w Opolu do ponownego rozpoznania,

II. o zmianę zaskarżonego wyroku co do W. K. (1):

1. w zakresie czynu przypisanego temu oskarżonemu w punkcie 1. części dyspozytywnej wyroku – z art. 56 ust. 3 i art. 59 ust. 1 i in. ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii:

- poprzez zmianę jego opisu i przyjęcie, iż oskarżony ten uczestniczył w obrocie znaczną ilością amfetaminy, w łącznej ilości nie mniejszej niż 6.000 gramów, o łącznej wartości nie mniejszej niż 54.000 złotych, i orzeczenie za czyn ten kary: 2 (dwa) lata i 10 miesięcy pozbawienia wolności, grzywna 300 stawek po 50 złotych, nawiązka na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii (art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii) w kwocie 8.000 złotych, przepadek osiągniętej z popełnienia przestępstwa korzyści majątkowej (art. 45 § 1 k.k.) w kwocie 59.610 złotych.

2. poprzez zasądzenie od tego oskarżonego również pozostałych kosztów procesu (oprócz już zasądzonej już opłaty),

III. o zmianę zaskarżonego wyroku co do A. B. poprzez zasądzenie od tego oskarżonego również pozostałych kosztów procesu (oprócz już zasądzonej już opłaty),

IV. o zmianę zaskarżonego wyroku co do D. K. (1):

1. w zakresie czynu przypisanego temu oskarżonemu w punkcie 12 części dyspozytywnej wyroku – z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i in. - poprzez zmianę jego opisu i przyjęcie, iż oskarżony ten w okresie od połowy 2010 roku do 19 listopada 2012 roku oraz od połowy grudnia 2012 r. do kwietnia 2013 roku uczestniczył w obrocie znaczną ilością amfetaminy, w łącznej ilości nie mniejszej niż 77.000 gram, o łącznej wartości nie mniejszej niż 621.000 złotych, i orzeczenie za czyn ten kary: 3 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności, grzywna (na zasadzie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii) 250 stawek po 50 złotych, przepadek osiągniętej z popełnienia przestępstwa korzyści majątkowej (art. 45 § 1 k.k.) w kwocie 576.000 złotych, oraz M. J. (1) za dostarczone im narkotyki), nawiązka na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii (art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii) w kwocie 5.000 zł.

2. poprzez zasądzenie od tego oskarżonego również pozostałych kosztów procesu (oprócz już zasądzonej opłaty),

V. o zmianę zaskarżonego wyroku co do R. M. (1):

w zakresie czynu przypisanego temu oskarżonemu w punkcie 16 części dyspozytywnej wyroku – z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i in. – poprzez zmianę jego opisu i przyjęcie, iż oskarżony ten uczestniczył w obrocie znaczną ilości amfetaminy, w łącznej ilości nie mniejszej niż 500 gramów, wartości 7.500 złotych, i orzeczenie za ten czyn kary: 2 (dwa) lata pozbawienia wolności, grzywny 140 stawek po 20 złotych, nawiązki

na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii (art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii) w kwocie 1.000 zł., przypadku osiągniętej z popełnienia przestępstwa korzyści majątkowej (art. 45 § 1 k.k.) w kwocie 7.500 zł.

VI. o przeprowadzenie na zasadzie art. 452 § 2 k.p.k. a contrario, dowodu z zeznań świadka R. K. w zakresie, jakiego nie obejmuje uprawnienie tego świadka do odmowy składania zeznań z art. 182 § 1 k.p.k. a więc odnośnie udzielenia przezeń substancji psychotropowych Z. S. (1) i M. Z. (1) (czasokresu sprzedawania tym osobom wskazanych substancji, ich sumarycznej ilości i kwoty, za jaką transakcje te się odbywały),

VII. o zmianę zaskarżonego wyroku co do Z. S. (1):

w zakresie czynu przypisanego temu oskarżonemu w punkcie 23 części dyspozytywnej wyroku – z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i in. poprzez zmianę jego opisu i przyjęcie, iż oskarżony ten uczestniczył w obrocie znaczną ilością amfetaminy, w łącznej ilości nie mniejszej niż 2.100 gram, wartości 31.500 zł. i orzeczenie za czyn ten kary: 2 lata i 8 miesięcy pozbawienia wolności grzywna 200 stawek po 200 złotych, przypadek części korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia czynu zabronionego (art. 45 § 1 k.k.) w kwocie 15.750 zł. (co stanowi 1/2 wartości narkotyków, nabytych przezeń wraz z M. Z. (1) od M. J. (1)), nawiązka na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii (art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii) w kwocie 1.000 złotych,

VIII. o zmianę zaskarżonego wyroku co do M. Z. (1):

w zakresie czynu przypisanego temu oskarżonemu w punkcie 24 części dyspozytywnej wyroku – z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i in. poprzez zmianę jego opisu i przyjęcie, iż oskarżony ten uczestniczył w obrocie znaczną ilością amfetaminy, w łącznej ilości nie mniejszej niż 2.900 gram, wartości 43.500 złotych, i orzeczenie za czyn ten kary: kara 2 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności, grzywna 180 stawek po 20 zł. przypadek korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia czynu zabronionego (art. 45 § 1 k.k.) w kwocie 21.750 zł. (1/2 kwoty ceny amfetaminy kupowanej przezeń – wraz z R. M. (1) i Z. S. (1) – od M. J. (1)) nawiązka na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii (art. 70 ust.4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii) w kwocie 1.000 złotych.

W razie gdyby Sąd nie uwzględnił wniosku dowodowego z punktu VI, prokurator wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku nadto w części opisanej w punktach VII i VIII, a to:

- rozstrzygnięcia odnośnie czynu zarzucanego Z. S. (1), oznaczonego w punkcie XVII części wstępnej wyroku – z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i in. k.k.

- rozstrzygnięcia odnośnie czynu zarzucanego M. Z. (1), oznaczonego w punkcie XVIII części wstępnej wyroku – z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. art. 12 k.k. i in. k.k. i przekazanie sprawy, także w tym zakresie, Sądowi Okręgowemu w Opolu do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego W. K. (1) zaskarżył wyrok co do winy w zakresie czynów przypisanych w punktach : 1, 2, 4 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku i zarzucił :

1) naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść wyroku tj. art. 4, 5 § 2, 7 i 410 k.p.k. polegające na dokonaniu całkowicie dowolnej i jednostronnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, z całkowitym pominięciem dowodów bezspornie przemawiających na korzyść oskarżonego przy jednoczesnym nadmiernym uwypukleniu niekorzystnych, w szczególności przejawiającym się w niezasadnym przyznaniu waloru wiarygodności wyjaśnieniom i zeznaniom M. J. (1) w zakresie, w jakim obciążają one oskarżonego, w sytuacji gdy są one w całości niekonsekwentne, niespójne i nielogiczne praktycznie od samego początku prowadzenia postępowania i niekorelujące z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie,

2) błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść wyroku – będący następstwem obrazy powyżej wskazanych przepisów proceduralnych, a polegający na przyjęciu całkowicie nieuprawnionego poglądu, iż:

- oskarżony W. K. (1) wspólnie z M. J. (1) ustalili, że po osadzeniu A. K. (1) w zakładzie karnym to oni razem będą kontynuować działalność przestępczą polegającą na handlu środkami odurzającymi, która to działalność ruszyła w grudniu 2012 r.

- oskarżony W. K. (1) na przełomie kwietnia i maja 2013 r. kupił w Holandii i przywiózł do Polski nie mniej niż 2 gramy marihuany, którą nieodpłatnie udzielił za pośrednictwem M. J. (1) A. B.;

- oskarżony W. K. (1) aby ukryć zarobione na transakcjach narkotykowych środki pieniężne namówił M. M. do złożenia na swoją osobę specjalnego rachunku bankowego, na którym to rachunku środki te miały być później przez oskarżonego gromadzone,

- podczas gdy ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, dokonana po myśli reguł procesowych, wynikających z treści art. 4, 7 i 410 k.p.k. z równoczesnym uwzględnieniem zasady wynikającej z art. 5 § 2 k.p.k. – nie daje podstaw do przyjęcia takiego poglądu, a tym samym także do przypisania sprawstwa i winy oskarżonego za czyny przypisane mu zaskarżonym wyrokiem.

Mając powyższe na uwadze obrońca oskarżonego wniósł o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od wszystkich stawianych zarzutów

względnie

2) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego A. B. zaskarżył wyrok co do winy odnośnie czynu przypisanego w punkcie 7 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku i zarzucił: obrazę prawa materialnego, a to art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przez przyjęcie, że ilość substancji psychoaktywnej, w której obrocie uczestniczył oskarżony, była ilością znaczną w rozumieniu tego przepisu.

Wskazując na powyższy zarzut obrońca oskarżonego wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części przez zmianę kwalifikacji prawnej czynu opisanego w pkt. 7 wyroku na art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, wymierzenie za ten czyn znacznie łagodniejszej kary pozbawienia wolności oraz znacznie łagodniejszej kary łącznej.

Obrończyni oskarżonego A. K. (1) zaskarżyła wyrok co do winy odnośnie czynu przypisanego w punkcie 11 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku i zarzuciła :

1) naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 4, 5 § 2, 7 i 410 k.p.k. – poprzez dokonanie dowolnej, a nieswobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, niezasadnym przyznaniu waloru wiarygodności w wyjaśnieniach, a później zeznaniach M. J. (1), w sytuacji gdy są one niekonsekwentne, niespójne oraz nielogiczne od początku samego postępowania i niekorelujące z pozostałymi dowodami, która to ocena doprowadziła w konsekwencji do konkluzji, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwalał na jednoznaczne przyjęcie wprost sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie czynu z art. 263 § 2 k.k.

2) błąd w ustaleniach faktycznych, będący wynikiem m.in. naruszenia wyżej wskazanych przepisów postępowania, wyrażający się w przyjęciu poglądu, iż oskarżony A. K. (1) dopuścił się popełnienia przestępstwa z art. 263 k.k. tj. posiadał bez wymaganego zezwolenia przedmiotową broń palną i amunicję

a z ostrożności procesowej:

3) rażącej niewspółmierności orzeczonej względem oskarżonego kary – poprzez orzeczenie w stosunku do oskarżonego kary 10 miesięcy pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, podczas gdy prawidłowa analiza zgromadzonego materiału dowodowego przeprowadzona pod kątem okoliczności wpływających

na wymiar kary, a przede wszystkim z uwzględnieniem warunków osobistych i rodzinnych oskarżonego oraz okoliczności sposobu jego zachowania się po popełnieniu przestępstwa winny skutkować wymierzeniem oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Mając na uwadze powyższe obrońcy oskarżonego wniosła o

1) zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzutu popełnienia przestępstwa posiadania bez wymaganego zezwolenia broni palnej i amunicji tj. przestępstwa z art. 263 § 2 k.k.

alternatywnie

2) zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze i wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z jednoczesnym zastosowaniem środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Obrońca oskarżonego D. K. (1) zaskarżył wyrok co do winy i zarzucił:

- obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 2 § 2 kpk w zw. z art. 92 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez naruszenie zakazu czynienia niekorzystnych domniemań w sytuacji, gdy stan dowodów nie pozwala na ustalenie faktów, przejawiający się w ustaleniu, iż oskarżony uczestniczył w obrocie znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, w ten sposób, że sprzedał W. K. (1) i M. J. (1), w trakcie nie mniej niż 5 transakcji w łącznej ilości nie mniejszej niż 2.500 gram za łączną kwotę 22.500 zł. celem dalszego wprowadzenia jej do obrotu oraz posiadał amfetaminę w ilości 0,3321 g, podczas gdy zgromadzony materiał dowodowy temu przeczy,

- obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 kpk w zw. z art. 2 § 2 kpk w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez przeprowadzenie dowolnej oceny zeznań świadka M. J. (1) i wyjaśnień oskarżonego W. K. (1) i uznanie, iż są one w wybrany zakresie nie nudzącymi wątpliwościami, a następnie dokonanie na ich podstawie ustaleń faktycznych, podczas gdy zeznania i wyjaśnienia przywołanych osób są niespójne, niejasne, sprzeczne wewnątrz, pozostają w sprzeczności z wyjaśnieniami A. K. (1) i A. P., którym sąd dał wiarę, przy jednoczesnym bezzasadnym odmówieniu wiary wyjaśnieniom złożonym przez oskarżonego D. K. (1), w których nie przyznał się do winy oraz kwestionował fakt posiadania i uczestniczenia w obrocie amfetaminą, a nadto poprzez pominięcie w swych rozważaniach zeznań świadka S. G. i J. K. złożonych na rozprawie w dniu 14 grudnia 2015 r. które zdeprecjonowały w całości depozycje M. J. (1), wskazując na motywację, jaka nią kierowała przy nieprawdziwym obciążaniu D. K. (1),

- obrazę przepisów postępowania tj. art. 410 kpk w zw. z art. 424 § 1 kpk poprzez wadliwe sporządzenie pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku w sposób uniemożliwiający prześledzenie i skontrolowanie wydanego w sprawie orzeczenia Sądu, w szczególności z uwagi na jego lakoniczność, zawarcie w nim twierdzeń sprzecznych ze sobą oraz nie wskazanie konkretnych dowodów, na podstawie których poczynione zostały dane ustalenia faktyczne;

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający istotny wpływ na jego treść, polegający na ustaleniu, iż oskarżony uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy oraz posiadał substancję psychotropową w postaci amfetaminy w ilości 0,321 grama, podczas gdy powyższe nie znajduje potwierdzenia w dowodach zgromadzonych w sprawie, a zebrany w niniejszym postępowaniu materiał dowodowy w postaci wyjaśnień A. P., zeznań świadka S. G. oraz zeznań świadka J. K., która w całości zdeprecjonowała zeznania M. J. (1), wręcz temu przeczy.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i odmienne orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie oskarżonego od wszystkich zarzuconych mu czynów.

Obrońca oskarżonego R. M. (1) zaskarżył wyrok co do winy zarzucając:

- obrazę przepisów prawa materialnego odnoszącą się do pkt 18 a dotyczącego pkt. XIV części wstępnej zaskarżonego wyroku, polegającą na przyjęciu przez Sąd I instancji, iż oskarżony dopuścił się czynu stypizowanego w art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, gdy tymczasem z okoliczności akt sprawy można wywieźć, iż mamy do czynienia z przypadkiem mniejszej wagi określonym w art. 62 ust. 3 lub co najwyżej w typie podstawowym tegoż przestępstwa zawartym w art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

- obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wydanego orzeczenia, a w szczególności naruszenie przepisów art. 5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego poprzez przyjęcie, iż oskarżony R. M. w okresie od grudnia 2012 r. do kwietnia 2013 r. w G. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z M. Z. (1), uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 400 gramów, w taki sposób, iż nabywał tę substancję od M. J. (1), gdy tymczasem z materiału dowodowego w żaden sposób nie wynika aby to R. M. wraz z M. Z. nabywali takie ilości amfetaminy od M. J., zaś zeznania M. J. należało traktować z dużą dozą ostrożności w sytuacji gdy w znacznej części sąd I instancji nie dał wiary;

- obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wydanego orzeczenia a w szczególności naruszenie przepisów art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego a dotyczącego oskarżonego R. M. poprzez przyjęcie, iż zeznania M. J. w tej części zasługują na wiarę pomimo, iż wskazywała ona na znacznie większe ilości, które sprzedawała oskarżonemu, a także na fakt, iż dopiero w piątym protokole swojego przesłuchania wskazuje, iż oskarżony R. M. miał dokonywać zakupu amfetaminy, zaś z kupowaną od M. J. użytkował na własne potrzeby;

- obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wydanego orzeczenia a w szczególności naruszenie przepisów art. 424 kpk poprzez sporządzenie pisemnego uzasadnienia przez Sąd I instancji, które wyklucza instancyjną kontrolę bowiem jak chodzi o oskarżonego R. M. sąd praktycznie nie dokonał żadnych ustaleń dotyczących ewentualnego sprawstwa zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów nie wskazał jakie fakty uznał za udowodnione, nie wyjaśnił podstawy prawnej wyroku, a także nie przytoczył okoliczności, które sąd miał na względzie przy wymiarze kary;

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia a mający wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia przez przyjęcie przez Sąd I instancji, iż oskarżony R. M. dokonał zakupu wspólnie i w porozumieniu z M. Z. środka odurzającego w postaci amfetaminy w ilości 400 gram, gdy nie wynika to ani z zeznań M. J. ani wyjaśnień M. Z. ani z żadnego innego dowodu przeprowadzonego w ramach postępowania dowodowego przeprowadzonego przez Sąd I instancji;

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia przez przyjęcie przez Sąd I instancji, iż oskarżony R. M. brał udział w obrocie 400 gramami amfetaminy, gdy co najwyżej oskarżonemu można przypisać sprawstwo co do 70 gram amfetaminy, co wynika z wyjaśnień złożonych przez samego oskarżonego, współpodejrzanego G. i T., co do których zapadły wyroki karne skazujące (k.3298 i 3300).

Wskazując na powyższe podstawy zaskarżenia obrońca oskarżonego wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonego orzeczenia z uwagi na przesłankę z art. 439 § 1 pkt 10 kpk i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji,

ewentualnie

2. zmianę zaskarżonego orzeczenia w pkt 16 poprzez przyjęcie przez sąd odwoławczy, iż oskarżony w ramach czynu XII części wstępnej wyroku dopuścił się czynu z art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i wymierzenie oskarżonemu w tym zakresie kary minimalnej 6 miesięcy pozbawienia wolności;

3. zmianę zaskarżonego orzeczenia w pkt 18 poprzez przyjęcie przez sąd odwoławczy, iż oskarżony w ramach czynu XIV części wstępnej wyroku dopuścił się czynu z art. 62 ust. 3 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i wymierzenie oskarżonemu w tym zakresie kary minimalnej 3 miesięcy pozbawienia wolności;

4. zmianę zaskarżonego orzeczenia w pkt 19 poprzez wymierzenie oskarżonemu kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności i warunkowe zawieszenie wykonania kary na okres próby wynoszący lat 3.

Obrońca oskarżonego Z. S. (1) zaskarżył wyrok co do winy zarzucając:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść orzeczenia a polegający na dowolnym przyjęciu, iż osk. Z. S. (1) zakupił od W. K. za pośrednictwem M. J. nie mniej niż 850 gramów amfetaminy oraz, że działał w celu udzielenia tej substancji innym osobom mimo tego, iż fakty takie nie wynikają z przeprowadzonych dowodów;

2) obrazę przepisów postępowania tj. art. 424 § 1 pkt. 1 poprzez brak wskazania w uzasadnieniu, na jakiej podstawie Sąd uznał, że osk. Z. S. (1) działał w celu dalszego udzielenia amfetaminy innym osobom.

Obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

Obrońca oskarżonego M. Z. (1) zaskarżył wyrok co do winy w zakresie czynu przypisanego w punkcie 24 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku i odnośnie kary w zakresie czynu przypisanego w punkcie 25 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku i zarzucił :

- naruszenie przepisów postępowania, a to art. 7 k.p.k. polegające na dokonaniu ustaleń wbrew zasadom logicznego myślenia, a to poprzez uznanie, że oskarżony wszedł w porozumienie obejmujące wszystkie elementy czynu, w tym nabywanie i odsprzedaż innym osobom, li tylko na podstawie zmiennych i nieprecyzyjnych zeznań M. J. (1), w sytuacji gdy inne dowody nie wskazują na sprawstwo i winę oskarżonego,

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a polegający na błędnym uznaniu, że M. Z. (3) działał w ramach porozumienia z R. M. (1), obejmującego działanie w celu uzyskania korzyści majątkowej, a polegające na kupowaniu substancji psychotropowej, a następnie jej udzielania innym osobom objętego aktem oskarżenia i w jakikolwiek sposób uczestniczył w realizacji czynu.

- rażąco surowość kary orzeczonej za popełnienie występku z art. 62 ust. 1 u.p.n. w wysokości 6 miesięcy pozbawienia wolności, w sytuacji nieznacznej ilości posiadanego środka o niewielkiej wartości, przyznania się do popełnienia czynu i braku okoliczności wskazujących na potrzebę orzeczenia bezwzględnej kary pozbawienia wolności za ten czyn, przy jednoczesnym, braku wskazania przez Sąd podstaw orzeczonej kary.

Obrońca oskarżonego podnosząc powyższe zarzuty wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu w pkt. XVIII a/o czynu;

- zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu za zarzucany mu w pkt. XIX a/o czyn kary 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres lat 3.

Ewentualnie z ostrożności procesowej, wnosi o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

- rażąco surowość kary orzeczonej za popełnienie występku z art. 62 ust. 1 u.p.n. w wysokości 6 miesięcy pozbawienia wolności, w sytuacji nieznacznej ilości posiadanego środka o niewielkiej wartości, przyznania się do popełnienia czynu i braku okoliczności wskazujących na potrzebę orzeczenia bezwzględnej kary pozbawienia wolności za ten czyn, przy jednoczesnym, braku wskazania przez Sąd podstaw orzeczonej kary.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego R. M. (1) jest zasadna gdy wskazuje na obrazę art. 80 k.p.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. o skutkach bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. , co czyniło przedwczesnym rozpoznanie pozostałych zarzutów tego środka odwoławczego oraz apelacji prokuratora w części dotyczącej tego oskarżonego (art. 436 k.p.k.).

Na uwzględnienie zasługiwała też apelacja prokuratora w części gdzie zarzuca błąd w ustaleniach faktycznych odnośnie ilości substancji psychotropowej w obrocie którą uczestniczył W. K. (1) i co za tym idzie wielkości przypadku z art. 45 § 1 k.k. (czyn opisany w punkcie I części wstępnej zaskarżonego wyroku), udziału oskarżonego A. K. (1) w obrocie substancją psychotropową (czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk, art. 64 § 1 kk i w zw. z art. 65 § 1 kk opisany w punkcie VIII części wstępnej zaskarżonego wyroku), co dotyczy także fragmentu czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i art. 64 § 1 kk i art. 65 § 1 kk opisanego w punkcie X części wstępnej zaskarżonego wyroku zarzucanego D. K. (1). Zasadnie też prokurator podważa rozstrzygnięcie o zwolnieniu oskarżonych W. K. (1), A. B. i D. K. (1) od kosztów procesu.

Pozostałe zarzuty apelacji prokuratora i obrońców oskarżonych W. K. (1), A. K. (1), D. K. (1), A. B., Z. S. (1) i M. Z. (1) okazały się niezasadne. Jedynie w odniesieniu do oskarżonego W. K. (1) wywołana wniesioną na korzyść oskarżonego apelacją całościowa kontrola zaskarżonego wyroku pod kątem wszystkich przyczyn odwoławczych z art. 438 k.p.k., a nie tylko w granicach podniesionych zarzutów (art. 433 § 1 k.p.k. i art. 434 § 1 k.p.k. w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015 r. - art. 36 pkt 2 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw - Dz.U. z 2013 r., poz. 1247) spowodowała konieczność (art. 440 k.p.k.) uchylecia orzeczenia o przypadku korzyści majątkowej zawartego w punkcie 4 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku.

1. Rację ma obrońca oskarżonego **R. M. (1)** wskazując, że wyrok w sprawie tego oskarżonego zapadł z naruszeniem art. 80 k.p.k. w brzmieniu sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r., poz. 1247).

Akt oskarżenia w niniejszej sprawie wpłynął do Sądu Okręgowego w Opolu w dniu 30 czerwca 2015 r. (k.2948) a więc dzień przed wejściem w życie cyt. wyżej ustawy zmieniającej istotnie model procedury karnej. Uwzględniając specyfikę takiego postępowania ustawodawca rozstrzygnął w przepisach przejściowych (art. 27, art. 32, art. 34, art. 36 ustawy nowelizującej z 27 września 2013 r.), że będzie się ono toczyć co do zasady wg. przepisów nowych, ale w części zastosowanie będą miały przepisy procesowe obowiązujące przed wejściem w życie nowelizacji z dnia 27 września 2013 r.

Stosownie do art. 79 § 1 pkt 3 k.p.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. oskarżony musiał mieć obrońcę w postępowaniu sądowym, jeśli jego poczytalność budziła uzasadnioną wątpliwość, przy czym chodziło także o poczytalność z czasu postępowania rozumianą jako zdolność do rozsądnej samodzielnej obrony (art. 79 § 4 k.p.k. w brzmieniu do dnia 30 czerwca 2015 r., Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2016 r., V KK 420/15, LEX nr 1959503). Podobnie kwestię tę reguluje obecnie art. 79 § 1 pkt 4 k.p.k. mający w niniejszej sprawie zastosowanie od dnia 1 lipca 2015 r. (art. 27 ustawy nowelizacyjnej).

Opinia sądowo - psychiatryczna z dnia 18 czerwca 2015 r. (k.2753-2758) stwierdza, że oskarżony R. M. (1) nie ujawnia objawów choroby psychicznej, ani cech upośledzenia umysłowego, występują natomiast u niego zaburzenia adaptacyjne typu depresyjnego w stopniu miernie nasilonym. Zdaniem biegłych rozpoznanie znaczenia czynów i pokierowanie postępowaniem przez oskarżonego nie było zaburzone, natomiast z uwagi na istniejące objawy zaburzeń depresyjnych adaptacyjnych w stopniu miernie nasilonym ze zwiewnymi myślami rezygnacyjnymi nie może on stawać przed sądem, składać wyjaśnień i odbywać kary.

Nie budzi zatem wątpliwości, że oskarżony, z uwagi na swój ówczesny stan psychiczny, nie mógł uczestniczyć w procesie i samodzielnie, racjonalnie się bronić. Niezbędne było więc wyznaczenie mu obrońcy z urzędu skoro nie miał takiego z wyboru (art. 81 § 1 k.p.k.), co nie nastąpiło ani w postępowaniu przygotowawczym, ani gdy sprawa z aktem oskarżenia trafiła do sądu.

Kolejna opinia sądu – psychiatryczna z dnia 12 listopada 2015 r. (k.3145-3148) stwierdza, że R. M. (1) nie ujawnia objawów choroby psychicznej, ani cech upośledzenia umysłowego. Autorzy opinii zauważają u oskarżonego cechy reakcji depresyjnej w stopniu miernie nasilonym, epizod depresji umiarkowany w przeszłości, uznają jednak, że oskarżony jest zdolny do udziału w postępowaniu, kontakt słowny z nim jest rzeczowy, R. M. (1) jest nieco spowolniony ruchowo lecz prawidłowo zorientowany co do czasu, miejsca, swojej osoby, jego nastrój jest płytko obniżony sytuacyjnie, afekt miernie żywy, dostosowany, bez psychozy, nie zdradza omamów, nie wypowiada urojeń, a intelekt, zdolność wnioskowania są w granicach normy.

W tych warunkach istniejący wcześniej stan psychiczny uniemożliwiający udział w procesie i powodujący konieczność posiadania obrońcy uległ poprawie w stopniu pozwalającym na uczestnictwo w postępowaniu i samodzielną racjonalną obronę. Odpadła zatem okoliczność z art. 79 § 1 pkt 4 k.p.k. (w brzmieniu od 1 lipca 2015 r.). Trzeba też zauważyć, że R. M. (1) przebywał w szpitalu psychiatrycznym od dnia 4 maja 2015 r. do dnia 13 lipca 2015 r. i został wypisany w stabilnym stanie psychicznym po uzyskaniu poprawy samopoczucia, normalizacji nastroju i napędu.

Przez czas kiedy oskarżony R. M. (1) z powodu swego stanu psychicznego nie mógł się samodzielnie, rozsądnie bronić Sąd Okręgowy wykonywał tylko czynności wstępne i związane z przygotowaniem do rozprawy głównej : doręczenie odpisów aktu oskarżenia, pouczeń, odbycie posiedzenia organizacyjnego. Sama rozprawa wówczas nie toczyła się, podobnie posiedzenia w których udział oskarżonego jest obowiązkowy (art. 79 § 3 k.p.k.). Sąd I instancji nie podejmował też wtedy rozstrzygnięć istotnie oddziałujących na sytuację oskarżonego R. M. (1) w postępowaniu.

Natomiast w stadium rozprawy (26.11.2015 r. – 31.03.2016 r.) nie zachodziła już sytuacja obrony obligatoryjnej z powodu okoliczności z art. 79 § 1 pkt 4 k.p.k., bo te nie występowały: nawiązywał rzeczowy kontakt słowny, był prawidłowo zorientowany co do czasu, miejsca, swojej osoby, jego nastrój był płytko obniżony sytuacyjnie, afekt miernie żywy, dostosowany, bez cech psychozy, nie zdradzał omamów, urojeń, a intelekt, zdolność wnioskowania znajdowały się w granicach normy. R. M. (1) został zawiadomiony o terminie rozprawy i poinformowany o uprawnieniach, obowiązkach (k. 2955, 3006, 3121, 3170) miał więc zapewnioną możliwość skorzystania z prawa do udziału w rozprawie w tym i żądania doprowadzenia, z czego świadomie zrezygnował.

W tych warunkach Sąd Apelacyjny nie podzielił stanowiska obrońcy izby w postępowaniu sądowym o jakim mowa w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. w odniesieniu do oskarżonego R. M. (1) zachodziła uzasadniona wątpliwość co do możliwości samodzielnej, racjonalnej obrony (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2007 r., I KZP 38/06, OSNKW 2007 r., z. 3, poz. 23).

Inaczej należało ocenić zarzut braku w postępowaniu sądowym koniecznego obrońcy oskarżonego R. M. (1) z powodu okoliczności z art. 80 k.p.k.

Zgodnie z art. 34 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r., poz. 1247) w sprawach wszczętych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy (tj. przed 1 lipca 2015 r.), do zakończenia postępowania w danej instancji, przepis art. 80 ustawy, o której mowa w art. 1 niniejszej ustawy, stosuje się w brzmieniu dotychczasowym. Skoro w cyt. przepisie jest mowa o „zakończeniu postępowania w danej instancji” a art. 80 k.p.k. dotyczy obowiązkowego obrońcy w postępowaniu pierwszoinstancyjnym przed sądem okręgowym i jego koniecznym udziale w rozprawie głównej i względnie obligatoryjnym udziale w rozprawie odwoławczej i kasacyjnej to wydaje się, że chodzi o wszczęcie przed 1 lipca 2015 r. postępowania przed sądem okręgowym jako sądem pierwszej instancji, postępowania odwoławczego przed sądem apelacyjnym lub postępowania kasacyjnego. Ustawa nowelizacyjna nie uzależnia stosowania art. 80 k.p.k. w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015 r. od tego, czy przed tą datą spełnione były warunki do posiadania przez oskarżonego

obligatoryjnego obrońcy (w szczególności by pozbawienie wolności nastąpiło przed 1 lipca 2015 r.), ani od rozpoczęcia rozprawy głównej nie później niż 30 czerwca 2015 r.

Jeśli więc akt oskarżenia wpłynął do Sądu I instancji w dniu 30 czerwca 2015 r. to z tą datą nastąpiło wszczęcie postępowania przed Sądem Okręgowym w Opolu i do jego zakończenia zasady obligatoryjnej obrony określał przepis art. 80 k.p.k. w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015 r. Zatem oskarżony musiał mieć obrońcę przed sądem okręgowym jako sądem pierwszej instancji w postępowaniu wszczętym przed dniem 1 lipca 2015 r. i toczącym się po tym dniu, jeżeli zarzucono mu zbrodnię lub był pozbawiony wolności a udział obrońcy w rozprawie głównej był obowiązkowy.

Jak wynika z informacji systemu (...) oskarżony R. M. (1) rozpoczął odbywanie kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Głubczycach z dnia 25 czerwca 2013, sygn. akt VII K 73/13 od dnia 27 lipca 2015 r. (k.3115-3116). Skoro więc od tej daty przez cały czas trwania postępowania przed Sądem Okręgowym w Opolu oskarżony ten był pozbawiony wolności to zachodził wypadek obrony obligatoryjnej określony w art. 80 k.p.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. Niewyznaczenie w takiej sytuacji oskarżonemu obrońcy z urzędu skoro nie miał obrońcy z wyboru stanowiło naruszenie wymienionego przepisu o skutkach bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k.

Skoro tak to konieczne było uchylenie zaskarżonego wyroku wobec oskarżonego R. M. (1) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Głubczycach jako właściwemu rzeczowo i miejscowo (art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k., art. 24 § 1 k.p.k., art. 31 § 1 k.p.k.). Rozpoznanie pozostałych zarzutów apelacji obrońcy tego oskarżonego i zarzutu prokuratora dotyczącego R. M. (1) było przedwczesne (art. 436 k.p.k.).

2. Obrońcy oskarżonych **W. K. (1)** i **D. K. (1)** podnoszą, że Sąd I instancji dopuścił się obrazy przepisów postępowania – art. 4 k.p.k., art. 2 § 2 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. co łączy z wadliwą oceną relacji M. J. (1), W. K. (1), D. K. (1) (obrońca tego oskarżonego) i pominięciem wypowiedzi S. G. (obrońca D. K.) i J. K.. Pierwsze dwa z cyt. wyżej przepisów wyrażają ogólne zasady prawa - zasadę obiektywizmu i prawdy. Stanowią one dyrektywy kierunkowe, których realizacji, konkretyzacji służą przepisy szczegółowe i to one mogą stanowić podstawę skutecznego zarzutu odwoławczego (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2011 r., III KK 335/10, LEX nr 736755). Powołanie ich w środkach odwoławczych należało więc potraktować jako podkreślenie doniosłości i konsekwencji naruszenia przepisów wyrażających nakazy lub zakazy określonego postąpienia. Tak też kwestię tę zdają się traktować obrońcy. Można tylko dodać, że odmienna od spodziewanej przez stronę ocena dowodu nie oznacza jeszcze, że Sąd był nastawiony do sprawy kierunkowo, nie był otwarty na rysujące się różne wersje zdarzenia.

Z kolei nakaz rozstrzygnięcia nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego wyrażony w art. 5 § 2 k.p.k. skierowany jest do organu postępowania, a nie strony. Chodzi więc o te obiektywne, a nie istniejące tylko w subiektywnym przekonaniu strony, wątpliwości, które powziął (lub powinien powziąć) Sąd, lecz ich nie rozstrzygnął we wskazanym kierunku. Obrońcy nie wskazują jakie nieusunięte wątpliwości nie zostały rozstrzygnięte na korzyść W. K. (1) i D. K.. W kontekście zarzutów apelacji można dodać, że nakaz rozstrzygnięcia nie usuniętych wątpliwości na korzyść oskarżonego nie odnosi się do oceny dowodów. Ta następuje stosownie do art. 7 k.p.k. Przepis art. 92 k.p.k., którego naruszenie podnosi apelacja obrońcy D. K. (1), dotyczy podstawy faktycznej wszystkich orzeczeń. W wypadku (jak w niniejszej sprawie) wyroku wydanego po rozprawie kwestię tę reguluje przepis szczególny – art. 410 k.p.k. Zarzut obrazy art. 410 k.p.k. zostanie omówiony w punktach 4 i 5 razem z zarzutem naruszenia art. 7 k.p.k. z którym się łączy.

Zawarty w apelacjach obrońców oskarżonych **Z. S. (1)** i **D. K. (1)** zarzut obrazy art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. nie mógł zostać uwzględniony. Przedmiotem kontroli apelacyjnej jest co do zasady wyrok, a nie sporządzone po jego wydaniu uzasadnienie. Wady uzasadnienia nie dowodzą wadliwości wyroku (tak jak ich brak nie dowodzi jego trafności) i z istoty rzeczy nie mogły mieć wpływu na jego treść. Mogą wskazywać na wadliwość procesu wyrokowania, ale by się o tym przekonać konieczne jest sięgnięcie do akt sprawy. Wbrew pogładowi obrońcy oskarżonego D. K. (1) art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w obecnym (a i wcześniejszym sprzed 1 lipca 2015 r.) brzmieniu nie zabrania tzw. zbiorczego powołania dowodów. Natomiast ustalenie, że Z. S. (1) nabywaną od M. J. (1) i W. K. (1) amfetaminę przekazywał innym osobom

wynika z relacji M. J. (1) wskazującej na k. 54v, 2515, że oskarżony ten wraz z M. Z. (1) zajmował się rozprowadzaniem, handlem tym narkotykiem.

3. Niezasadny jest zawarty w apelacji prokuratora zarzut obrazy art. 182 k.p.k. co miałyby wpłynąć na ustalenia wielkości amfetaminy w obrocie którą uczestniczyli oskarżeni **Z. S. (1) i M. Z. (1)**.

R. K. to syn W. K. (1) i brat A. K. (1) – osób oskarżonych w niniejszym procesie. Na rozprawie podczas pierwszego przesłuchania w charakterze świadka pouczony o uprawnieniu z art. 182 § 1 k.p.k. oświadczył, że odmawia składania zeznań (k. 3205).

Sąd Okręgowy nie uwzględnił (k.3208, 3352) wniosków prokuratora o odczytanie zeznań R. K. w części dotyczącej sprzedaży amfetaminy M. Z. (1) i Z. S. (1) (k.3208) i o przesłuchanie tej osoby na okoliczność udzielania amfetaminy wymienionym oskarżonym (k.3263). Sąd I instancji trafnie uznał, że uwzględnienie wniosków prokuratora naruszałoby prawo świadka do wolności od konfliktu sumienia między obowiązkiem mówienia prawdy mogącej szkodzić interesom osoby najbliższej a więzami emocjonalnymi z taką osobą.

„Prawo odmowy zeznań (także ubiegania się o zwolnienie od obowiązku ich złożenia) przysługuje jedynie w odniesieniu do tego oskarżonego, którego relacje ze świadkiem rodzą takie uprawnienia, a w odniesieniu do pozostałych oskarżonych świadek obowiązany jest składać zeznania. Jest bowiem zrozumiałe, że oskarżony nie powinien korzystać z tego, że świadek jest osobą najbliższą dla współoskarżonego, względnie pozostaje z nim w szczególnie bliskim stosunku osobistym” (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2015 r., V KK 265/15, Legalis). W sprawach złożonych (jak niniejsza) podmiotowo i przedmiotowo prawo o jakim mowa w art. 182 k.p.k. o następstwach z art. 186 § 1 k.p.k. nie jest wyłączone, może tylko następczo trudności określenie zakresu w jakim dopuszczalne będzie skorzystanie z zeznań świadka w odniesieniu do tych z oskarżonych którzy nie są dla niego osobami najbliższymi.

To prawda, że zakaz dowodzenia przy użyciu określonych dowodów może ograniczać realizację zasady prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.) pozbawiając "organy procesowe cennego dowodu, ale może też je chronić przed niebezpieczeństwem dokonywania ustaleń niezgodnych z rzeczywistością" (Z. Doda, A. Gaberle "Dowody w procesie karnym" Dom Wydawniczy ABC 1995, str. 186).

Takie dwukierunkowe działanie pełnego zakazu dowodowego z art. 186 § 1 k.p.k. będącego następstwem skorzystania z prawa z art. 182 § 1 k.p.k. (podobnie w wypadku zwolnienia z art.185 k.p.k.) oraz wzgląd na konieczność zapewnienia realności i skuteczności prawa do wolności od konfliktu sumienia między obowiązkiem zeznawania prawdy a nieszkodzeniem osobie najbliższej uzasadnia przekonanie, że „możliwe jest wykorzystanie zeznań tej osoby w takim zakresie, w jakim nie wpływa to choćby pośrednio na sytuację oskarżonego, wobec którego świadek skorzystał z prawa do odmowy zeznań” (T. Grzegorzczak, KPK. Komentarz, t. 1, LEX 2014 r., teza 6 do art. 182, podobnie KPK. Komentarz, t. I, pod red. D. Świeckiego. WK 2015 r., teza 6 do art. 182 k.p.k.,) a więc „gdy możliwe jest oddzielenie zeznań tego świadka względem innych oskarżonych tak, by relacje procesowe dotyczące tych oskarżonych nie pogarszały sytuacji osoby najbliższej dla świadka, występującej w charakterze współoskarżonego” postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2012 r., III KK 162/12, KZS 2012 r., z. 11, poz. 29, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2015 r., V KK 265/15, Legalis). Tak więc odmowa składania zeznań co do oskarżonych, którzy są dla świadka osobami najbliższymi może przynieść korzyść współoskarżonym w takim zakresie w jakim odnoszące się do nich istotne dla rozstrzygnięcia relacje oddziaływałyby choćby pośrednio na sytuację oskarżonego będącego osobą najbliższą.

W niniejszej sprawie wskazanej wyżej separacji da się przeprowadzić. Z relacji przesłuchanych w sprawie osób, ujawnionych danych z kontroli operacyjnej wynika, że substancja narkotyczna jaką R. K. miał przekazywać w pierwszej połowie 2013 r. innym osobom, w tym Z. S. (1) i M. Z. (1) pochodziła od W. K. (1). Wedle zarzutu aktu oskarżenia i ustaleń Sądu Okręgowego Z. S. (1) i M. Z. (1) uczestnicząc w obrocie amfetaminą współdziałali z W. K. (1) od którego kupowali ten narkotyk. W takim razie przesłuchanie i ewentualne ujawnienie wcześniejszych relacji R. K. wyłącznie w zakresie przekazywania przez niego amfetaminy Z. S. (1) i M. Z. (1) dotyczyłoby przestępstwa popełnionego przez tych

oskarżonych we współdziałaniu z W. K. (1), co do którego świadek skorzystał z prawa do odmowy składania zeznań z konsekwencjami z art. 186 § 1 k.p.k. i weryfikowałoby twierdzenia M. J. (1), R. B., A. B. o udziale W. K. (1) w obrocie amfetaminą. Faktycznie stanowiłoby to obejście zakazu dowodzenia z art. 186 § 1 k.p.k.

Dlatego zarzut obrazy art. 182 § 1 k.p.k. jest niezasadny.

4. Prokurator zarzuca błąd w ustaleniach faktycznych w odniesieniu do rozstrzygnięć o odpowiedzialności oskarżonych: **W. K. (1)** w zakresie czynów opisanych w punktach 1 części rozstrzygającej i III części wstępnej zaskarżonego wyroku, **A. K. (1)** w zakresie czynu opisanego w punkcie VIII części wstępnej zaskarżonego wyroku, **D. K. (1)** w zakresie czynu przypisanego w punkcie 12 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, **A. P.** w zakresie czynu opisanego w punkcie XVI części wstępnej zaskarżonego wyroku, **Z. S. (1)** w zakresie czynu przypisanego w punkcie 23 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, **M. Z. (1)** w zakresie czynu przypisanego w punkcie 24 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku. Zdaniem apelującego źródłem wadliwego określenia podstawy faktycznej w tej części była błędna ocena zeznań i wyjaśnień M. J. (1) oraz pominięcie ujawnionych na rozprawie materiałów uzyskanych podczas kontroli operacyjnej, wydruku rozmów prowadzonych za pośrednictwem portalu F. i zeznań S. B.. Przy czym w odniesieniu do oskarżonych W. K. (1), M. Z. (1), Z. S. (1), D. K. (1) chodzi o ustalenie ilości amfetaminy w obrocie którą uczestniczyli a co do A. K. (1) i A. P. o ich udział w tym procederze.

Ocenę zeznań i wyjaśnień M. J. (1), choć w przeciwnym kierunku kwestionuje także obrońca oskarżonego **W. K. (1)**.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych wielokrotnie wyrażany był trafny pogląd, że przekonanie sądu I instancji o wiarygodności jednych i niewiarygodności innych dowodów korzysta z ochrony art. 7 k.p.k. i jako takie uchyla się od ingerencji sądu odwoławczego wtedy, gdy poprzedza je ujawnienie na rozprawie głównej całokształtu istotnych okoliczności sprawy w sposób podyktowany obowiązkiem dociekania prawdy i jest wyrazem rozważenia, zgodnie z regułami poprawnego rozumowania, doświadczeniem życiowym i wskazaniem wiedzy, wszystkich ważkich okoliczności przemawiających na korzyść i niekorzyść oskarżonego (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1974r., Rw 618/74, OSNKW 1975, z. 3-4, poz. 47).

Tak jest niniejszej sprawie. Nawet, jeśli nie w pełni wyrażona w pisemnych motywach, to ocena relacji M. J. (1) mieści się w granicach sędziowskiego przekonania wywiedzionego z bezpośredniego kontaktu ze źródłem dowodowym i nie wykazuje sprzeczności z zasadami logicznego rozumowania, doświadczeniem życiowym i współczesną wiedzą. Jako taka uchyla się od ingerencji Sądu Odwoławczego.

Rację ma prokurator i obrońca W. K. (1) podnoszący, że relacje świadka, a wcześniej podejrzanej M. J. (1) miały zasadnicze znaczenie dla odpowiedzialności poszczególnych oskarżonych w niniejszej sprawie. Świadek ta przyznając swoje zaangażowanie przestępczość narkotykową (przede wszystkim uczestnictwo w obrocie amfetaminą) wskazywała także na udział innych oskarżonych. Takie wypowiedzi M. J. (1) miały więc charakter pomówienia złożonego.

„Dla przyjęcia pomówienia za podstawę ustaleń faktycznych trzeba, aby było ono logiczne, konsekwentne oraz wsparte innymi dowodami, które bezpośrednio lub choćby pośrednio potwierdziłyby wyjaśnienia pomawiającego. Po drugie, każde pomówienie powinno być oceniane z ostrożnością, z zachowaniem dużej dozy krytycyzmu i zasad logicznego rozumowania, a przy tym w konfrontacji z pozostałymi dowodami i okolicznościami sprawy. Po trzecie, wyjaśnienia pomawiające inną osobę powinny być jasne i konsekwentne, znajdując potwierdzenie w innych dowodach bezpośrednich lub pośrednich. Po czwarte, do oceny dowodu z pomówienia stosuje się kryteria zasady swobodnej oceny, co oznacza, że o ile przy wartościowaniu takiego dowodu sąd orzekający nie popełnia błędu logicznego, ani nie czyni ustaleń sprzecznych z doświadczeniem życiowym, ocena takiego dowodu pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k.” (wyrok tut. Sądu Apelacyjnego z dnia 6 kwietnia 2016 r., II AKa 58/16, LEX nr 2090997, por. też np. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1985 r., IV KR 25/85, OSNKW 1985 r., z. 11-12, poz. 103, Wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 7 października 1998 r., II AKa 187/98, KZS 1998 r., z. 11, poz. 37)

Przytoczone wskazania celowościowe wymagające szczególnej skrupulatności i ostrożności przy ocenie pomawiających wyjaśnień współoskarżonego (wcześniejszego współpodejrzanego) mają swoje uzasadnienie w

zainteresowaniu osoby relacjonującej uzyskaniem najkorzystniejszego rozstrzygnięcia. Jednak uwagi najwyższej instancji sądowej i sądów apelacyjnych dotyczące tej kwestii nie mogą być rozumiane jako reguły oceny dowodu z pomówienia lecz jako wskazówki teleologiczne. Ustawa procesowa nie dzieli dowodów na „lepsze” i „gorsze”, wiarygodne i takich których prawdziwość dopiero wymaga weryfikacji. Traktowanie pomówienia z góry, jako dowodu „niepełnowartościowego”, jak to niekiedy przyjmuje się w orzecznictwie, jest sprzeczne z zasadą swobodnej oceny dowodów. Podobnie jak sprzeczne z tą zasadą byłoby ustalanie swego rodzaju norm ilościowych dotyczących źródeł, czy środków dowodowych pozwalających na czynienie określonego ustalenia. Sąd nie jest w tej mierze limitowany i może stwierdzać zaistnienie zdarzeń na podstawie jednego dowodu, który uznał za wiarygodny. Może też dać wiarę określonemu źródłu dowodowemu co do jednych okoliczności a odmówić tej cechy co do innych. Punkt ciężkości spoczywa na konieczności dokonania wszechstronnej analizy wszystkich istotnych okoliczności ujawnionych na rozprawie a nie na liczbie źródeł dowodowych (por. np. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 1996 r., II KRN 178/95, LEX nr 24729).

Sąd Okręgowy nie popełnił więc błędu podchodząc z konieczną ostrożnością do obciążających inne osoby relacji M. J. (1) skoro składając je była zainteresowana w uzyskaniu jak najkorzystniejszego rozstrzygnięcia a później także pozostawała w konflikcie z niektórymi oskarżonymi. Taki krytyczny stosunek do omawianego dowodu, poszukiwanie jego weryfikacji, choćby pośredniej, w innych ujawnionych okolicznościach, analiza wewnętrznej spójności jest zgodna z cytowanymi wyżej wskazaniem teleologicznymi mającymi oparcie w doświadczeniu życiowym i zasadach poprawnego rozumowania. Odwołuje się przeciw do nich także prokurator, gdy pisze o zbieżności z innymi dowodami i wewnętrznej zgodności, konsekwencji relacji omawianego świadka.

Tyle, że relacja M. J. (1) takich cech pozwalających na uznanie jej za w pełni wiarygodną nie ma.

Jeśli chodzi o **broń i amunicję** odnalezioną w mieszkaniu R. G. (2) (k.140-144) to M. J. (1) konsekwentnie mówi jedynie o tym, że należała ona do A. K. (1) i że ona przekazała ją temu pierwszemu mężczyźnie. Świadek najpierw (k.60) podawała, że przedmioty te znalazła podczas porządków w mieszkaniu, które wynajmowała z A. K. (1) po jego osadzeniu w zakładzie karnym i przekazała R. G. (2). Potem wyjaśniła (k.1203), że broń palna i amunicja znajdowały się nie w jej mieszkaniu lecz w piwnicy użytkowanej przez K., dowiedziała się o tym podczas widzenia z A. K. (1) w grudniu 2012 r. a w styczniu 2013 r. W. K. (1) po widzeniu z synem kazał jej pozbyć się tych przedmiotów. Podczas kolejnego przesłuchania (k.1206v) wyjaśniła, że w już w grudniu 2012 r. podczas widzenia A. K. (1) powiedział im żeby schować broń przechowywaną w piwnicy, wtedy W. K. (1) przyniósł ją a M. J. (1) ją zabrała i przechowywała do czasu przekazania R. G. (2). Wyjaśniając później świadek podtrzymała (k.2443) twierdzenia o czasie i okolicznościach dowiedzenia się o broni i amunicji dodając, że była z W. K. (1) lub z M. K. (2), potwierdziła że W. K. (1) przyniósł broń do mieszkania przy ul (...), odmiennie niż poprzednio świadek podała, że przedmioty z piwnicy przechowywał w mieszkaniu W. K. (1) a ona je przeniosła do wynajmowanego mieszkania by wydać R. G.. W kolejnej relacji M. J. (1) (k.2575) podała, że broń i amunicja po przyniesieniu z piwnicy była przechowywana przez W. K. (1), a ona zabrała ją stamtąd w tym samym dniu w którym ją przekazała R. G..

M. J. (1) sprzecznie przedstawia więc okoliczności dowiedzenia się o broni i amunicji, miejsce przechowywania broni palnej i amunicji przed jej odnalezieniem, to kto przedmioty te znalazł, gdzie były przechowywane przed przekazaniem R. G. (2), okoliczności i osobę przekazującą jej dyspozycję „pozbycia się” broni i amunicji. Jej relacja ewoluuje od wersji o braku udziału W. K. (1) w odnalezieniu, posiadaniu i ukrywaniu broni palnej i amunicji (k.60) poprzez wersję o przekazaniu jej dyspozycji A. K. (1) by pozbyła się broni (k.1203) i odnalezieniu przedmiotów (k.1206v), aż po odnalezienie i przechowywanie broni i amunicji przez tego oskarżonego (k.2443, 2575, 2624). Symetrycznie z wzrostem roli W. K. (1) malała jej rola : od znalezienia i posiadania broni palnej i amunicji, poprzez posiadanie przez cały okres od znalezienia do przekazania R. G. (2), aż po przeniesienie z mieszkania W. K. (1) do mieszkania R. G. (2).

W sytuacji gdy oskarżony W. K. (1) przeczył posiadaniu broni palnej i amunicji także wtedy gdy przyznawał popełnienie innych, poważniejszych przestępstw, A. K. (1) nie wskazywał na udział ojca w tym czynie (k.3181-3182, 1173-1174, 1602-1603, 2303, 3342), podobnie R. G. (k.172, 545, 678, 2210, 2422) to Sąd Okręgowy trafnie nie znalazł dostatecznych podstaw by dać wiarę tym twierdzeniom świadka M. J. (1) gdzie wskazywała ona na przechowywanie

broni palnej i amunicji przez W. K. (1) a odrzucić te w których twierdziła, że to ona a nie oskarżony posiadała wymienione przedmioty.

Prokurator nie pisze dlaczego stanowisko Sądu I instancji w zakresie oceny omawianego dowodu jest wadliwe poprzestając na wskazaniu tych relacji które potwierdzają jego stanowisko i rezygnując z odniesienia się do tych, które są z nimi sprzeczne. Takie postąpienie nie może prowadzić do spodziewanych przez apelującego rezultatów.

Relacja M. J. (1), wbrew temu co podnosi prokurator nie jest również niezmienna, w pełni spójna w zakresie zachowań związanych z udziałem w obrocie środkami narkotycznymi.

Najpierw (k.55) świadek wyjaśniała, że w amfetaminę zaopatrywał ich W. K. (1) początkowo nie mówiąc jej skąd ją uzyskuje, potem że jeździła z tym oskarżonym po narkotyk do K. (k. 59, 247v) a końcowo przyznała (k.595-596,1205), że z racji pozostawania w bliskich relacjach z A. K. (1) знаła jego dostawcę amfetaminy – D. K. (1) i odbiorców m.in. Z. S. (1), M. Z. (1), R. M. (1), R. G. (2) i W. K. (1), który o tym wiedział zaproponował jej finansowanie handlu narkotykami po tym jak A. K. (1) trafił do zakładu karnego i wspólnie udawali się po amfetaminę, którą ona odbierała a potem zajmowała się dystrybucją.

M. J. (1) rozbieżnie podaje ilości substancji psychotropowej w obrocie którą uczestniczyli i różną liczbę transakcji z D. K. (1). Mówi więc o łącznie 3 kg (k.596, 7 transakcji), 5 kg (k.871, k.907, 10 transakcji) oraz 6 kg amfetaminy (k.2573). Podnosi to również obrońca oskarżonego W. K. (1).

Podobnie jeśli chodzi o sprzedaż amfetaminy M. Z. (1), Z. S. (1) i R. M. (1). Świadek podaje (k.55), że najpierw sprzedała dwóm pierwszym 300-500g amfetaminy a potem jeszcze 200g, następnie, że było 4-5 transakcji po 200g narkotyku (k.59), w innym miejscu mówi (k.732), że M. Z. (1) przekazała pięciokrotnie nie mniej niż 100g amfetaminy. Z kolei na k.1217 M. J. (1) mówi, że ten oskarżony z R. M. (1) kupili od niej czterokrotnie po 100-300g amfetaminy, przy czym nie mniej niż 500g, a na k.906-921 rozpoznając rozmowy ze Z. S. (1) wylicza ilości narkotyku, które on wtedy nabył odpowiadające ustaleniu Sądu I instancji.

Natomiast co do zaangażowania w obrót substancją psychotropową konkubiny D. K. (1) **A. P.** to M. J. (1) zaczęła o tym mówić dopiero w końcowej fazie postępowania przygotowawczego (k.2439-2440, 2516-2517, 2572). Sąd Apelacyjny nie podziela poglądu prokuratora o skomplikowaniu stanu faktycznego w niniejszej sprawie. Poszczególne etapy dystrybucji narkotyku, osoby weń zaangażowane, ich rola rysowały się dość jasno, a ich przedstawienie nie wymagało wielokrotnych długotrwałych przesłuchań. Pewnych trudności nastroczać mogło tylko wyliczenie wielkości narkotyku w obrocie którym uczestniczyli poszczególni oskarżeni. Świadek nie tyle przecież opisywała w kolejnych przesłuchaniach poszczególne fazy obrotu narkotykami od dostawcy do hurtowników, sprzedawców „detalicznych” i odbiorców, czy zaczynając od ogólnych zarysów przechodziła do szczegółów, co powtarzała te same okoliczności dodając niekiedy nowe, lub przedstawiając je odmiennie. M. J. (1) niemal od początku mówiła, że narkotyki nabywali od D. K. (1) nie wyjaśniając o udziale w sprzedaży jego partnerki A. P. (k.59, 247v). Przybliżając sposób kontaktowania się z nim świadek podaje (k. 596), że porozumiewali się poprzez portal społecznościowy z D. K. (1), a nie jak potem wyjaśniała M. J. (1) (k.2440, 2515 – 2516, 2572) z nim bezpośrednio lub za pośrednictwem A. P. ustalając ilość, termin i zapłatę. Trudno więc uznać, że świadek uważała tę okoliczność za mniej istotną by o niej od początku mówić skoro wyjaśniała o roli D. K. (1) z którym A. P. miała współdziałać przekazując informacje o ustalonych spotkaniach w celu przekazania amfetaminy i być obecną podczas tych transakcji.

A. P. nie pamięta czego dotyczyły rozmowy wskazywane przez M. J. (1) jako ustalanie ilości, terminu, miejsca transakcji narkotykowych, w istocie nie wie czy rozmowy te prowadziła i wyjaśnia, że z D. K. (1) korzystali z jednego komputera i wzajemnie ze swoich kont (k.3138, 3140, 2604, 2605). Lektura zapisów rozmów prowadzonych przez M. J. (1) z osobą korzystającą z konta o nicku (...) należącego do oskarżonej (k.618-640) nie wskazuje, by osoba ta używała rodzaju żeńskiego w czasie kontaktów zidentyfikowanych przez świadka jako dotyczące transakcji narkotykowych. Natomiast na k. 632 osoba korzystająca wówczas z tego konta komunikuje się z M. J. (1) używając rodzaju męskiego. Nie wydaje się więc, by zapisy rozmów z portalu społecznościowego potwierdzając pośrednio wersję świadka wykluczały jednocześnie wyjaśnienia oskarżonej A. P. przeczącej rozmowom o transakcjach narkotykowych

z M. J. (1) i wskazującej, że z jej konta na portalu społecznościowym korzystał D. K. (1). Z relacji M. J. (1) nie wynika, by uzyskała potwierdzenie, że w czasie rozmów za pośrednictwem portalu społecznościowego o transakcjach narkotykowych komunikowała się z właścicielką konta A. P. a nie z inną osobą np. D. K. (1). Z pewnością okoliczność, że następnie doszło do sprzedaży narkotyku w ilości, czasie i miejscu ustalonym w takiej rozmowie dowodzi, że informacja dotarła do D. K. (1). Nie wiadomo jednak, czy dlatego, że sam prowadził tę rozmowę, czy dlatego, że powiedziała mu o niej A. P..

W takich warunkach zapisy rozmów za pośrednictwem portalu społecznościowego z osobą korzystającą z konta A. P. co do których M. J. (1) podaje, że dotyczą nabycia amfetaminy od D. K. (1) nie mogą prowadzić do ustalenia sprawstwa tej oskarżonej w zakresie udziału w obrocie narkotykami lub pomocy do niego bez narażenia się na ryzyko błędu.

Lektura materiałów z kontroli operacyjnej ujawnionych przez Sąd I instancji na rozprawie potwierdza relacje M. J. (1) o udziale w obrocie środkami narkotycznymi oskarżonych W. K. (1), Z. S. (1), M. Z. (1) ale już nie co do ilości amfetaminy postulowanej w apelacji prokuratora.

Z przytoczonych powodów Sąd I instancji nie popełnił błędu oczekując potwierdzenia relacji M. J. (1) w innych dowodach dla czynienia prawdziwych ustaleń o sprawstwie, winie oskarżonych a także ilości substancji narkotycznej w obrocie którą uczestniczyli.

5. obrońca oskarżonego **W. K. (1)** kwestionuje relację świadka M. J. (1) o tym, że po osadzeniu A. K. (1) wspólnie zdecydowali o zajęciu się handlem narkotykami i od grudnia 2012 r. do maja 2013 r. to robili uczestnicząc w obrocie amfetaminą i przekazując A. B. 2 g marihuany przywiezionej przez W. K. (1) z Holandii (k. 3206-3212, 54-55, 57-61, 247, 442-445, 464-465, 594-640, 722-723, 726-727, 871-872, 906-921, 954, 1203, 1205-1206, 1210-1212, 1217, 2107, 2213, 2358-2359, 2439-2444A, 2514-2520, 2571-2576, 2614-2617, 2622-262). Pomija jednak, że okoliczności te potwierdził W. K. (1) w tej części swoich wyjaśnień, gdzie przyznawał i opisywał szczegółowo swój i M. J. (1) udział o obrocie amfetaminą oraz wewnątrzspółnotowym nabyciu marihuany i udzieleniu jej A. B. (k.96, 726-727, 813, 814, 816, 947, 1214, 1548). Skarżący nie podważa oceny Sądu I instancji uznającego tę relację za wiarygodną z powodu zbieżności z wypowiedziami: M. J. (1), R. B. (k.3306-3307, 74-77, 894-895, 1148-1149) opisującego tak jak M. J. (1) relacje między nią a W. K. (1) i podział zadań w obrocie narkotykami między nimi, A. B. (k.818, 898) któremu M. J. (1) mówiła gdzie z W. K. (1) zaopatrywali się w amfetaminę i skąd pochodziła marihuana. Sąd Okręgowy trafnie więc nie uwierzył późniejszym przeczeniom oskarżonego W. K. (1), że nie uczestniczył w obrocie amfetaminą i nie udzielił marihuany przywiezionej z Holandii A. B.. Takiej oceny zresztą także nie podważa apelujący. M. J. (1) przyznaje (k.55, 60), że otrzymywała od W. K. (1) pieniądze na utrzymanie po tym jak A. K. (1) trafił do zakładu karnego. Z pewnością oskarżony by tego nie czynił gdyby M. J. (1) miała środki do życia bo przecież nie dawał jej pieniędzy zanim syn rozpoczął odbywanie kary. Nie wiadomo więc czemu służy odwoływanie się do zeznań J. K. wskazującej rodzina K. pomagała M. J. (1) po tym jak A. K. (1) został osadzony w zakładzie karnym. Z pewnością prośby kierowane do J. K. o drobne pożyczki czemu początkowo przeczyła M. J. (1) nie podważają prawdziwości jej relacji o wspólnym z W. K. (1) udziale o obrocie narkotykami oraz wewnątrzspółnotowym nabyciu marihuany i udzieleniu jej A. B. przez tego oskarżonego, co on potwierdził tak jak A. B. i R. B.. Sąd Okręgowy pominął więc co prawda relację J. K. (art. 410 k.p.k.), co jednak nie mogło wpłynąć na treść wyroku.

Jeśli chodzi o ustaloną w zaskarżonym wyroku ilość amfetaminy w obrocie którą uczestniczył W. K. (1) (2,5 kg) to Sąd I instancji oparł się w tej mierze na wyjaśnieniach tego oskarżonego zawartych na k. 813 i 887.

Rację ma jednak w tej mierze prokurator wskazując, że ustalenie to jest wadliwe. Sąd Okręgowy pominął bowiem, że oskarżony W. K. (1) przyznał podczas konfrontacji z M. J. (1) (k.727), że nabywał z nią taką ilość amfetaminy i tak często jak ona wtedy wyjaśniała tj. 500g co dwa tygodnie (k.727), co daje łącznie 5 kg. Skoro więc Sąd Okręgowy trafnie uznał, że relacje M. J. (1) wymagają weryfikacji przez inne dowody to należało uznać, że W. K. (1) uczestniczył w obrocie pięcioma kilogramami amfetaminy i odpowiednio skorygować wartość narkotyku (45000zł) przy uwzględnieniu ceny 1g amfetaminy ustalonej przez Sąd Okręgowy (9zł) i zmienić w tym zakresie zaskarżony wyrok (art. 437 § 2 k.p.k.). Podwyższeniu w konsekwencji uległa wielkość przepadku korzyści majątkowej orzeczonego na podstawie art. 45 §

1 k.k. Ustalona kwota (44 955 zł) stanowi różnicę między wartością nabytego narkotyku (45000zł) a wartością 5 g amfetaminy (45 zł) przekazanej nieodpłatnie S. B..

Należało podzielić stanowisko wyrażone w wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 23 grudnia 2008 r., II Aka 380/08, (Biul.SA w Katowicach 2009 r., z. 1, str.11-12) że: „ustawodawca, statuuując dwie formy sprawcze przestępnego zachowania określonego w art. 56 ust. 1 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, posłużył się alternatywą rozłączną, tzn. wprowadzanie do obrotu i uczestniczenie w obrocie przedzielił spójnikiem międzydaniowym »albo« wyrażającym przeciwieństwo. W konsekwencji w odniesieniu do jednej i tej samej partii narkotyku sprawca nie może jednocześnie wprowadzać ich do obrotu i uczestniczyć w ich obrocie. Nabycie środków odurzających lub substancji psychotropowych, a następnie zbycie tej samej partii narkotyków innym osobom nie prowadzi do odpowiedzialności za dwa przestępstwa. Sprawca odpowiada jedynie za uczestniczenie w obrocie środkami odurzającymi lub substancjami psychotropowymi. Przyjęcie, że sprawca »wprowadzał do obrotu« i jednocześnie »brał udział w obrocie« środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi mogłoby być uzasadnione, gdyby inne narkotyki sprawca »wprowadzał do obrotu«, a w odniesieniu do jeszcze innej partii narkotyków »uczestniczył w obrocie«. Dlatego z opisu czynu przypisanego w punkcie 1 części rozstrzygającej wyeliminowano wprowadzanie do obrotu narkotyku.

Nie budzi natomiast wątpliwości trafność stanowiska Sądu I instancji odnośnie sprawstwa, winy i prawnokarnego wartościowania zachowań oskarżonego W. K. (1) przypisanych w punkcie 1 i 2 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku jako wyczerpujących dyspozycję odpowiednio: art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 65 § 1 k.k., art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz art. 55 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 58 ust. 1 tej ustawy przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k.

Kary pozbawienia wolności i grzywny orzeczone za te przestępstwa nie rażą niewspółmierną surowością uwzględniając trafnie ustalony stopień społecznej szkodliwości i winy, a w wypadku ustalenia wielkości jednej stawki możliwości majątkowe i zarobkowe oskarżonego i jego sytuację rodzinną. W wypadku pierwszego z wymienionych przestępstw orzeczona kara pozbawienia wolności uwzględnia poważne rozmiary przestępczej działalności, gdzie ilość narkotyku istotnie przekracza dolny próg znacności. W drugim zaś, co zasadnie zauważa Sąd Okręgowy, przekazana niewielka ilość marihuany miała być początkiem współpracy z A. B..

6. obrońca oskarżonego D. K. (1) podważa ocenę zeznań i wyjaśnień M. J. (1) oraz W. K. (1). Trafność stanowiska Sądu I instancji w tej mierze omawiana jest w punktach 4, 5, 9 niniejszych pisemnych motywów i do przytoczonych tam argumentów należy się odwołać. Sąd Okręgowy w sposób wyważony i w ramach przyznanego mu swobodnego uznania zweryfikował wymienione dowody.

Odnosząc się do szczegółowych argumentów apelacji wypada powtórzyć co już podnoszono, że M. J. (1), jako wcześniej podejrzana i W. K. (1) byli co do zasady zainteresowani umniejszaniem zakresu swojej odpowiedzialności. Tyle, że w omówionym zakresie relacje te są ze sobą zbieżne, a wskazując na miejsce gdzie nabywali amfetaminę (W. K. (1)) i osobę, która im ją sprzedawała (M. J. (1)) osoby te mogły liczyć na łagodniejsze potraktowanie o ile ich wyjaśnienia będą prawdziwe. Zresztą W. K. (1) (k.1214) potwierdzając miejsce i okoliczności nabywania narkotyku wyjaśniał, że nie miał kontaktu ze sprzedającym i nie rozpoznał D. K. (1), a M. J. (1) konsekwentnie mówiła o kupowaniu amfetaminy od tego oskarżonego i opisywała okoliczności w jakich to następowało (k.59, 247v, 595-596, 722, 871,1205v, 1206, 2572, 2623). Relację tę pośrednio potwierdza A. B. (k.818, 898) któremu M. J. (1) mówiła, że z W. K. (1) zaopatrują się w K..

Wbrew apelującemu uniewinnienie oskarżonej A. P. od zarzucanego jej czynu nie podważa ustaleń Sądu I instancji odnośnie sprawstwa D. K. (1). Jak już była o tym mowa w punkcie 4 uzasadnienia powodem takiego rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego była niemożność wykluczenia twierdzeń tej oskarżonej, że nie rozmawiała z M. J. (1) poprzez portal społecznościowy o narkotykach w sytuacji gdy świadek ta nie uzyskała potwierdzenia, że osobą z którą rozmawiała o czasie odbioru, ilości amfetaminy była oskarżona. O ile więc M. J. (1) rozmawiała o niektórych transakcjach narkotykowych z osobą korzystającą z konta A. P. na portalu społecznościowym (k.915-921), to nie ma pewności,

że była to oskarżona, a nie np. D. K. (1), czy inna osoba. Zatem i wskazywany zapis rozmów pośrednio potwierdza wyjaśnienia i zeznania M. J. (1) o nabywaniu amfetaminy od D. K. (1).

O wadliwości ustaleń dotyczących ilości amfetaminy w obrocie którą uczestniczył W. K. (1) była już mowa w punkcie 5 tego uzasadnienia. Nie wdaje się natomiast, by oskarżony D. K. (1) był uprawniony do kwestionowania na niekorzyść oskarżonego W. K. (1) ilości środka narkotycznego, który ten sprzedał za pośrednictwem m.in. M. J. (1) innym osobom (art. 425 § 3 k.p.k.).

Obrońca oskarżonego D. K. (1) podnosi, że M. J. (1) nie potrzebowała nabywać amfetaminy od tego oskarżonego ponieważ kupowała ją od A. B.. Świadek twierdzi, że narkotyk nabywała od obu mężczyzn w czym nie ma nielogiczności, czy sprzeczności z doświadczeniem życiowym zwłaszcza, że od pierwszego kupowała amfetaminę regularnie od grudnia 2012 r. przez pięć miesięcy wraz z W. K. (1), a od drugiego sama dwukrotnie na przełomie kwietnia i maja 2013 r.

W. K. (1) początkowo twierdził (k.96), że amfetaminę przywoził z Holandii. Tyle, że relacja ta była sprzeczna z relacjami M. J. (1), A. B., zapisem rozmów za pośrednictwem portalu społecznościowego, zapisem rozmów telefonicznych podczas kontroli operacyjnej, a oskarżony jej zaprzeczył tłumacząc, że „biorąc wszystko na siebie” chciał chronić swoich najbliższych. Stąd Sąd I instancji nie popełnił błędu uznając ją za niewiarygodną, a apelujący nie podważa tej oceny.

Sąd Okręgowy nie pominął zeznań S. G. (k.3235) trafnie uznając, że twierdzenia o handlu paliwem, czy papierosami nie wykluczają prawdziwości wyjaśnień i zeznań M. J. (1) i potwierdzających je wyliczonych wyżej dowodów o udziale D. K. (1) w obrocie amfetaminą. Oskarżony D. K. (1) twierdzi (k.1039), że pożyczył A. K. (1) pieniądze na narkotyki a oddawał je w ratach ten oskarżony i jego ojciec. Jeśli tak, to M. J. (1) nie miała powodu mówić J. K. (k.3236), że jest zadłużona wobec D. K. (1) skoro to nie ona zaciągała zobowiązanie i nie uczestniczyła jeszcze wtedy w obrocie narkotykami na co D. K. (1) wg jego twierdzeń pożyczył pieniądze. Świadek nie miała więc powodu by obciążać D. K. (1) w celu uniknięcia spłaty zobowiązania, którego nie zaciągała. Oskarżony zresztą nie twierdzi, że żądał od niej spłaty pożyczki A. K. (1).

Sąd Apelacyjny nie podziela poglądu obrońcy oskarżonego D. K. (1), że osiąganie wysokich dochodów np. z hazardu wyklucza popełnianie przestępstw w celu uzyskania dalszych przysporzeń majątkowych. Nic takiego nie wynika z doświadczenia życiowego, zasad poprawnego rozumowania ani wiedzy.

Podobnie należy odnieść się do twierdzenia obrońcy, że gdyby D. K. (1) zajmował się handlem amfetaminą to znaleziono by u niego znacznie większą ilość narkotyku niż 0,321 g (k.1018-1022). Argument ten jest oczywiście nietrafny. Wystarczy zwrócić uwagę, że przeszukanie miało miejsce w kwietniu 2014 r. więc rok po zakończeniu przestępczej działalności (brak przecież podstaw by twierdzić, że oskarżony po kwietniu 2013r. uczestniczył w obrocie narkotykami) zaś u M. J. (1), czy W. K. (1), w miejscach gdzie przebywali, także nie odnaleziono narkotyku, choć nie budzi wątpliwości, także apelującego obrońcy, że osoby te zajmowały się handlem amfetaminą.

Obrońca oskarżonego D. K. (1) kwestionuje ustalenia o posiadaniu przez tego oskarżonego 0,321 g amfetaminy. Nie podaje jednak w czym upatruje wadliwości podstawy faktycznej w tym zakresie mającej pełne oparcie w protokole przeszukania garażu zajmowanego przez oskarżonego (k.1018-1022) do którego tylko on miał klucze i opinii z badań fizykochemicznych (k.2004) identyfikującej znalezioną substancję jako amfetaminę.

Orzeczona za występki z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64§1 kk kara 2 miesięcy pozbawienia wolności nie razi niewspółmierną surowością jeśli zważyć na popełnienie przypisanego przestępstwa w warunkach recydywy specjalnej.

7. Rację ma prokurator wskazując na wadliwość ustaleń w zakresie udziału w obrocie amfetaminą **A. K. (1)** i co za tym idzie rozmiaru udziału w tym obrocie oskarżonego **D. K. (1)**

Istotnie, wątpliwości może budzić wyliczenie świadka M. J. (1) (k. 907), że A. K. (1) nabył od połowy 2010 r. do 17 listopada 2012 r. 72 kg amfetaminy jeśli zważyć na chłonność rynku na którym miał operować oskarżony, liczbę odbiorców i wielkość ich zamówień przedstawianą przez świadka, a także możliwości finansowe tych odbiorców, rozmiary działalności W. K. (1) i M. J. (1) „przejmujących” przecież od A. K. (1) dostawcę i odbiorców, a także rozmiary zapotrzebowania zgłaszanego im przez tych odbiorców. Zwłaszcza, że M. J. (1) w innym miejscu (k.3341) mówi o kilku kilogramach narkotyku w obrocie którym miał uczestniczyć A. K. (1).

Natomiast świadek ta podaje (o czym była już mowa), że z racji bliskich relacji z A. K. (1) wiedziała, że nabywał on amfetaminę od D. K. (1) i sprzedawał ją m.in. Z. S. (1), M. Z. (1), R. M. (1), R. G. (2). Ta wiedza o rynku narkotykowym i osobach zaangażowanych w obrót tymi środkami oraz znajomość z nimi stwarzała jej podstawę do porozumienia się z W. K. (1) co do wspólnego handlu narkotykami, i możliwość nawiązania kontaktu z D. K. (1) odnośnie nabywania amfetaminy a ze Z. S. (1), M. Z. (1), R. M. (1), R. G. (2) co do jej sprzedaży. W. K. (1) wyjaśnia (k.816), że M. J. (1) wiedziała kto zajmuje się sprzedażą narkotyku i kto chce go nabywać, wskazała miejsce gdzie kupowali amfetaminę, odbierała ją i zajmowała się zbytem. W. K. (1) nie mówił, że A. K. (1) zajmował się przed osadzeniem handlem narkotykami ale przytoczona relacja pośrednio potwierdza wypowiedzi M. J. (1) o tym, że oskarżony ten uczestniczył w obrocie amfetaminą. Jeśli więc – jak przyjmuje Sąd Okręgowy – A. K. (1) przed rozpoczęciem odbywania kary nie kupował amfetaminy od A. K. (2) by sprzedawać ją następnie wymienionym wyżej osobom to nie wyjaśnione pozostaje skąd M. J. (1) wiedziała z kim nawiązać kontakt w sprawie handlu narkotykami i dlaczego osoby te obdarzyły ją zaufaniem.

Sąd I instancji nie rozważa tej okoliczności. Nie poświęca też wystarczającej uwagi zeznaniom R. B. (k.3308, 76) wskazującego, że otrzymywał od A. K. (1) amfetaminę przed osadzeniem go w zakładzie karnym, a potem od M. J. (1), która po nim „przejęła interes”. Podobnie wyjaśnia A. B. (k.898).

Widać zatem, że relacja M. J. (1) o uczestnictwie A. K. (1) w obrocie narkotykami znajduje bezpośrednie i pośrednie potwierdzenie w innych dowodach i okolicznościach sprawy, co uszło uwagi Sądu I instancji, który w następstwie tego uchybienia uniewinnił oskarżonego od popełnienia omawianego czynu.

Stąd konieczne było (art. 437 § 2 k.p.k., art. 454 § 1 k.p.k.) uchylenie zaskarżonego wyroku wobec A. K. (1) w zakresie czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk, art. 64 § 1 kk i w zw. z art. 65 § 1 kk opisanego w punkcie VIII części wstępnej (punkt 10 części rozstrzygającej) zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy w tej części do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Głubczycach jako właściwemu rzeczowo i miejscowo (art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k., art. 24 § 1 k.p.k., art. 31 § 1 k.p.k.).

Te same względy związane z wadliwymi ustaleniami faktycznymi dotyczyły D. K. (1) w zakresie czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i art. 64 § 1 kk i art. 65 § 1 kk opisanego w punkcie X części wstępnej (punkt 12 części rozstrzygającej) zaskarżonego wyroku, co do którego Sąd Okręgowy wyeliminował z opisu czynu przypisanego zachowania dotyczące zbywania amfetaminy oskarżonemu A. K. (1) w okresie od połowy 2010 r. do 19 listopada 2012 r.

Jak już wskazano na wstępie tej części rozważań wyjaśnienia wymaga ilość amfetaminy którą A. K. (1) nabywał od D. K. (1), a to wobec rozbieżnych twierdzeń M. J. (1) (72 kg, czy kilka kilogramów) i wątpliwości co do możliwości wprowadzenia na rynek na którym operował A. K. (1) 72 kg narkotyku przez ponad dwa lata. Potrzeba rozstrzygnięcia tej kwestii poprzez w szczególności przesłuchanie M. J. (1) na okoliczność ilości amfetaminy nabywanej przez A. K. (1) od D. K. (1), częstotliwości transakcji, wagi nabywanego każdorazowo środka narkotycznego, liczby odbiorców, wielkości i częstotliwości nabywania przez nich amfetaminy, sposobu i wielkości płatności, miejsc do których narkotyk był sprzedawany przez A. K. (1), ewentualnej różnicy w rozmiarze przestępczej działalności A. K. (1) oraz M. J. (1) I W. K. (1) tamowała wydanie orzeczenia reformatoryjnego co do omawianego czynu D. K. (1). Dlatego niezbędne było uchylenie zaskarżonego wyroku także wobec tego oskarżonego w zakresie czynu opisanego w punkcie X części wstępnej i przekazanie sprawy w tej części do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Głubczycach jako

właściwemu rzeczowo i miejscowo (art. 437 § 2 k.p.k. w brzmieniu do dnia 1 lipca 2016 r., art. 24 § 1 k.p.k., art. 31 § 1 k.p.k.).

8. obrońca **W. K. (1)** kwestionuje ustalenie, że środki pieniężne zgromadzone przez tego oskarżonego na rachunku M. M. (1) stanowiły „brudne”, bo pochodzące z obrotu narkotykami, pieniądze i wskazuje, że był to dochód z pracy.

M. M. (1) (k.3240,302-304, 308-309, 385-386), formalny właściciel rachunku bankowego na którym oskarżony lokował środki pieniężne istotnie zeznaje, że nie wiedział z jakiej działalności W. K. (1) one pochodziły. M. J. (1) tylko przypuszczała, że oskarżony wpłacał tam pieniądze uzyskane ze sprzedaży amfetaminy (k.444, 3210). R. B. (k.1148) podał, że słyszał, iż W. K. (1) miał założone konto nie na swoje nazwisko na które wpłacał pieniądze z narkotyków. Te przypuszczenia M. J. (1) i R. B. potwierdził W. K. (1) (k.814) wyjaśniając, że na koncie na nazwisko M. M. (1) gromadził pieniądze ze stosunku pracy, ale także ze sprzedaży narkotyków. Tych ostatnich było, jak przyznał oskarżony, 5000 zł.

Zatem ustalenie o pochodzeniu z korzyści związanych z popełnieniem przestępstwa części pieniędzy zgromadzonych przez oskarżonego na rachunku bankowym innej osoby wynika przede wszystkim z jego cyt. wyżej wyjaśnień znajdujących pośrednie potwierdzenie w relacjach wymienionych świadków i dokumentach bankowych (k. 315-325, 326-327).

Stanowisko Sądu Okręgowego, że sprawstwo i wina oskarżonego W. K. (1) w zakresie omawianego tu występku prania pieniędzy z art. 299 § 1 k.k. nie budzą wątpliwości, a orzeczona kara pozbawienia wolności nie razi niewspółmierną surowością trafnie uwzględniając ustalone okoliczności obciążające i łagodzące.

Uchylenia wymagało tylko orzeczenie o przepadku korzyści majątkowej – 5000 zł ponieważ chodzi o tę samą korzyść z przestępstwa udziału w obrocie substancją narkotyczną, której przepadek już orzeczono w punkcie 1 zaskarżonego wyroku w związku ze skazaniem za czyn z art. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 59 ust. 1 tej ustawy przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 65 § 1 kk.

Kara łączna pozbawienia wolności orzeczona na zasadzie asperacji wobec oskarżonego W. K. (1) tylko o miesiąc przewyższa minimalną możliwą do orzeczenia i uwzględnia relacje podmiotowe i przedmiotowe między zbiegającymi się przestępstwami stanowiąc trafne podsumowanie przestępczej działalności oskarżonego.

9. obrońca oskarżonego **Z. S. (1)** kwestionuje ustalenia, które stanowiły podstawę przypisania udziału w obrocie 850g amfetaminy wywodząc, że wynikały z wadliwej oceny zeznań i wyjaśnień M. J. (1). Trafność stanowiska Sądu Okręgowego w zakresie weryfikacji relacji tego świadka wykazano wyżej w punktach 4,5. Tu można dodać, że wypowiedzi M. J. (1) co do uczestniczenia w handlu amfetaminą przez Z. S. (1) znajdują potwierdzenie nie tylko w zapisach rozmów telefonicznych ale i w słowach W. K. (1) (k.814, 2485), J. K. (k.957), R. G. (2) (k.545).

M. J. (1) wskazywała, że nabytą z W. K. (1) amfetaminę sprzedawali innym osobom m.in. Z. S. (1). O ile więc była zainteresowana umniejszaniem zakresu swej odpowiedzialności ewentualnie poprzez podawanie mniejszej ilości narkotyku w którego obrocie uczestniczyła to z pewnością nie poprzez „przerzucanie” jej na Z. S. (1), bo on wg. jej relacji nabywał amfetaminę od niej.

„Czysta” amfetamina tj. o 100 % zawartości (\pm)-2-amino-1-fenylopropanu (por. załącznik do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii) nie występuje w obrocie. Faktycznie jest to mniej lub bardziej jednorodna mieszanina o różnej zawartości substancji czynnej tj. (\pm)-2-amino-1-fenylopropanu. Tak więc okoliczność, że do zakupionej od D. K. (1) amfetaminy W. K. (1) by zwiększyć zysk dodawał, jako wypełniacz, inną substancję nie wymienioną w ustawie z dnia 29 czerwca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii nie oznacza, że należy odpowiednio zmniejszyć wielkość narkotyku w obrocie którym uczestniczył oskarżony. Okoliczność ta może mieć znaczenia dla wymiaru kary.

M. J. (1), która dobrze знаła oskarżonego rozpoznała jego głos na odtworzonych jej nagraniach (k.906, 921). Sąd I instancji nie miał wątpliwości co do tej identyfikacji, a obrońca i oskarżony nie domagali się weryfikacji twierdzenia świadka poprzez opinię fonoskopijną.

Wygląd zewnętrzny oskarżonego Z. S. (1) jest charakterystyczny, trudno uznać by osoby zeznające czy wyjaśniające mogły go z kimś pomylić i mówić o innej osobie używającej pseudonimu (...) i nabywającej narkotyki od M. J. (1). Oskarżony potwierdził, że posługuje się takim pseudonimem (k.98, 2220) i tak go identyfikowali M. J. (1) i W. K. (1) (k.876, 2485).

Nie budzi wątpliwości trafność stanowiska Sądu I instancji odnośnie sprawstwa, winy i kwalifikacji prawnej zachowań oskarżonego przypisanych w punkcie 1 i 2 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku jako wyczerpujących dyspozycję odpowiednio: art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. art. 65 § 1 k.k. i art. 64 § 1 k.k.

Kary pozbawienia wolności i grzywny orzeczone za to przestępstwo nie rażą niewspółmierną surowością uwzględniając trafnie ustalony stopień społecznej szkodliwości i winy w tym popełnienie przestępstwa w warunkach art. 64 § 1 k.k. a w wypadku ustalenia wielkości jednej stawki możliwości majątkowe i zarobkowe oskarżonego i jego sytuację rodzinną.

10. Prokurator zasadnie podważa orzeczenie o kosztach procesu w odniesieniu do oskarżonych: W. K. (1), A. B. i D. K. (1). Sąd Okręgowy wskazał, że powodem zwolnienia oskarżonych od kosztów postępowania (faktycznie wydatków Skarbu Państwa – art. 616 k.p.k.) było to, że nie jest możliwe ich sprawiedliwe ustalenie w stosunku do każdego z nich z powodu zmian podmiotowych i przedmiotowych które zachodziły w sprawie.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. sąd może zwolnić oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, jeżeli istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie ich byłoby dla nich zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów, jak również wtedy, gdy przemawiają za tym względy słuszności.

Względy słuszności odnoszą się do tych nie związanych z położeniem materialnym sytuacji, gdy obciążenie oskarżonego (oskarżyciela posiłkowego) przypadającymi od niego kosztami sądowymi byłoby niesprawiedliwe. Zazwyczaj będzie więc się to łączyć z położeniem życiowym, stanem zdrowia oskarżonego (oskarżyciela posiłkowego) lub tokiem postępowania, w szczególności wydatkami nie wywołanymi zachowaniem oskarżonego (oskarżyciela posiłkowego) lub związanymi z wadliwymi czynnościami organów procesowych, czy reprezentantów strony.

Okoliczność, że Sąd I instancji nie jest w stanie określić obciążających poszczególnych oskarżonych wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w związku z ich sprawami nie przekonuje, że słusznym jest zwolnienie od ich uiszczenia. Najpierw przecież Sąd określa, czy oskarżonego obciąża obowiązek uiszczenia kosztów sądowych i w jakiej ewentualnie wysokości, a potem dopiero czy zachodzą warunki z art. 624 § 1 k.p.k. do zwolnienia od ich zapłaty w całości lub w części. Wbrew pogładowi tego Sądu wyliczenie takie nie jest niemożliwe. Wymaga tylko skrupulatności i staranności w odszukaniu dokonanych w postępowaniu wypłat (art. 618 k.p.k.), przyporządkowaniu ich w całości lub odpowiedniej części poszczególnym oskarżonym i zarzucanym im czynom w tej sprawie, a następnie zsumowaniu osobno do każdego oskarżonego (art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 630 k.p.k., art. 632 pkt 2 k.p.k., art. 633 k.p.k.).

Dlatego dzieląc omawiany tu zarzut apelacji prokuratora należało uchylić zawarte w punkcie 29 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku orzeczenie o zwolnieniu oskarżonych W. K. (1), A. B. i D. K. (1) od kosztów procesu i w tym zakresie przekazać sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Opolu.

11. O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu udzielonej w postępowaniu odwoławczym oskarżonym A. K. (1) i Z. S. (1) orzeczono na podstawie art. 29 ust. 1 prawa o adwokaturze, § 4 ust. 1 i 3, § 17 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. 2015 r., poz. 1801)

12. O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 627 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. i art. 633 k.p.k., a w zakresie nieuwzględnionej apelacji prokuratora art. 636 § 1 k.p.k.

Na kwoty te składają się w odniesieniu do oskarżonych:

- W. K. (1) 900 zł opłaty (art. 2 ust.1 pkt 5, art. 3 ust. 1, art. 6, art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1974 r. o opłatach w sprawach karnych tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) i 4,65 zł przypadającej w związku z jego sprawą części ryczałtu za doręczenia w postępowaniu odwoławczym (§ 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym tekst jedn. Dz. U. 2013 r. ,poz. 663) razem 904,65 zł,

- A. B. 460 zł opłaty (art. 2 ust.1 pkt 4, art. 3 ust. 1, art. 6, art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1974 r. o opłatach w sprawach karnych tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) i 3,1 zł przypadającej w związku z jego sprawą części ryczałtu za doręczenia w postępowaniu odwoławczym (§ 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym tekst jedn. Dz. U. 2013 r. ,poz. 663) razem 463,1 zł,

- A. K. (1) 180 zł opłaty (art. 2 ust.1 pkt 4, art. 3 ust. 1, art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1974 r. o opłatach w sprawach karnych tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), 738 zł kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu udzielonej w postępowaniu odwoławczym oskarżonemu, 1,55 zł przypadającej w związku z jego sprawą części ryczałtu za doręczenia w postępowaniu odwoławczym (§ 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym tekst jedn. Dz. U. 2013 r. ,poz. 663), razem 919,55 zł,

- D. K. (1) 60 zł opłaty za obie instancje (art. 2 ust.1 pkt 1, art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1974 r. o opłatach w sprawach karnych tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), 1,55 zł przypadającej w związku z jego sprawą części ryczałtu za doręczenia w postępowaniu odwoławczym (§ 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym tekst jedn. Dz. U. 2013 r. ,poz. 663) razem 61,55 zł

- Z. S. (1) 600 zł opłaty (art. 2 ust.1 pkt 5, art. 3 ust. 1, art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1974 r. o opłatach w sprawach karnych tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), 738 zł kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu udzielonej w postępowaniu odwoławczym oskarżonemu, 1,55 zł przypadającej w związku z jego sprawą części ryczałtu za doręczenia w postępowaniu odwoławczym (§ 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym tekst jedn. Dz. U. 2013 r. ,poz. 663) razem 1339,55 zł,

-M. Z. (1) 420 zł opłaty (art. 2 ust.1 pkt 4, art. 3 ust. 1, art. 6, art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1974 r. o opłatach w sprawach karnych tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), 3,1 zł przypadającej w związku z jego sprawą części ryczałtu za doręczenia w postępowaniu odwoławczym (§ 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym tekst jedn. Dz. U. 2013 r. ,poz. 663) razem 423,1 zł.

SSA Cezariusz Baćkowski SSA Witold Franckiewicz SSA Edward Stelmasik